

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 16 februari 2012 *

”Överklaganden — Antidumpningstullar — Förordning (EG) nr 954/2006 — Import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Kroatien, Rumänien, Ryssland och Ukraina — Förordning (EG) nr 384/96 — Artiklarna 2.10 i, 3.2, 3.3, 3.5–3.7, 18.3 och 19.3 — Fastställande av normalvärdet och skadan — Begreppet ’en enda ekonomisk enhet’ — Rätten till försvar — Bristande motivering”

I de förenade målen C-191/09 P och C-200/09 P,

angående två överklaganden enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 20 respektive den 26 maj 2009,

Europeiska unionens råd, företrätt av J.-P. Hix och B. Driessen, båda i egenskap av ombud, samt av G. Berrisch, Rechtsanwalt,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), tidigare Nikopolsky Seamless Tubes Plant ”Niko Tube” ZAT, Nikopol (Ukraina),

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), tidigare Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, Dnepropetrovsk (Ukraina),

företrädna av P. Vander Schueren, avocat, och N. Mizulin, solicitor,

sökande i första instans,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av H. van Vliet och C. Clyne, båda i egenskap av ombud,

intervenient i första instans,

och

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av H. van Vliet och C. Clyne, båda i egenskap av ombud,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

* Rättegångsspråk: engelska.

Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), tidigare Nikopolsky Seamless Tubes Plant "Niko Tube" ZAT, Nikopol,

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), tidigare Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, Dnepropetrovsk,

företrädna av P. Vander Schueren, avocat, och N. Mizulin, solicitor,

sökande i första instans,

Europeiska unionens råd, företrätt av J.-P. Hix och B. Driessen, båda i egenskap av ombud, samt av G. Berrisch, Rechtsanwalt,

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden K. Lenaerts samt domarna J. Malenovský, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis (referent) och D. Šváby,

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitiesekreterare: handläggaren R. Șereș,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 18 november 2010,

och efter att den 14 april 2011 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Europeiska unionens råd och Europeiska gemenskapernas kommission har med respektive överklagande yrkat att domstolen ska upphäva den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt meddelade den 10 mars 2009 i mål T-249/06, Interpipe Niko Tube ZAT och Interpipe NTRP mot rådet (REG 2009, s. II-383) (nedan kallad den överklagade domen), i den del förstainstansrätten ogiltigförklarade artikel 1 i rådets förordning (EG) nr 954/2006 av den 27 juni 2006 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Kroatien, Rumänien, Ryssland och Ukraina, om upphävande av rådets förordning (EG) nr 2320/97 och rådets förordning (EG) nr 348/2000 och om avslutande av interimsoversynen och oversynen vid giltighetens utgång av antidumpningstullarna på import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i bland annat Ryssland och Rumänien och om avslutande av interimsoversynen av antidumpningstullarna på import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i bland annat Ryssland, Rumänien, Kroatien och Ukraina (EUT L 175, s. 4) (nedan kallad den omtvistade förordningen).
- 2 Även Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko tube ZAT), tidigare Nikopolsky Seamless Tubes Plant "Niko Tube" ZAT (nedan kallat Niko Tube) och Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), tidigare Nizhnedneprovsky

Tube-Rolling Plant VAT (nedan kallat NTRP) har med sitt gemensamma anslutningsöverklagande yrkat att domstolen ska upphäva den överklagade domen, eftersom förstainstansrätten inte ogiltigförklarade den omtvistade förordningen i dess helhet.

Tillämpliga bestämmelser

- 3 Bestämmelserna om de antidumpningsåtgärder som antas av Europeiska gemenskapen finns i rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskaperna (EGT L 56, 1996, s. 1), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 461/2004 av den 8 mars 2004 (EUT L 77, s. 12) (nedan kallad grundförordningen).

- 4 I artikel 2.8 och 2.9 i grundförordningen föreskrivs att

”8. Exportpriset skall vara det pris som faktiskt betalas eller skall betalas för produkten när den säljs på export från exportlandet till gemenskapen.

9. I de fall då det inte finns något exportpris eller då exportpriset förefaller otillförlitligt på grund av förhållandet eller ett kompensationsarrangemang mellan exportören och importören eller en tredje part, får exportpriset konstrueras på grundval av det pris till vilket de importerade produkterna första gången säljs vidare till en oberoende köpare eller, om produkterna inte säljs vidare till en oberoende köpare eller inte säljs vidare i samma skick som de importerats, på någon annan skälig grund.

...”

- 5 I artikel 2.10 i denna förordning, under rubriken ”Jämförelse”, fastställs de kriterier som Europeiska unionens institutioner ska tillämpa för att göra en rättvis jämförelse mellan exportpriset och normalvärdet. I artikeln föreskrivs bland annat följande:

”En rättvis jämförelse skall göras mellan exportpriset och normalvärdet. Denna jämförelse skall göras i samma handelsled och avse försäljningar som ligger så nära varandra i tiden som möjligt och med hänsyn tagen till andra olikheter som påverkar prisernas jämförbarhet. Om normalvärdet och det fastställda exportpriset inte är direkt jämförbara skall i varje särskilt fall hänsyn i form av justeringar tas till olikheter i de faktorer som påstås och konstateras påverka priserna och därmed prisernas jämförbarhet. Dubblering skall undvikas vid justeringen, särskilt avseende rabatter, avdrag, kvantiteter och handelsled. Om de angivna villkoren är uppfyllda kan justeringar göras för följande faktorer:

...

i) *Provisioner*

Justering skall göras för olikheter i provisioner som utbetalas för försäljningarna i fråga. Begreppet ’provisioner’ skall anses inbegripa handlarens pålägg för produkten eller den likadana produkten, om handlaren fyller liknande funktioner som en agent som arbetar på provisionsbasis.

...”

- 6 Artikel 3 i förordningen rör fastställande av skada. Följande anges i artikeln:

”...

2. Fastställande av skada skall grundas på faktiska bevis och skall inbegripa en objektiv granskning av såväl a) den dumpade importens omfattning och inverkan på priserna på gemenskapsmarknaden för likadana produkter, som b) denna imports inverkan på gemenskapsindustrin.

3. Med avseende på den dumpade importens omfattning skall det övervägas huruvida en betydande ökning av dumpad import ägt rum antingen i absoluta tal eller i förhållande till produktion eller konsumtion i gemenskapen. Vad avser den dumpade importens inverkan på priserna skall det övervägas huruvida de dumpade importprodukterna sålts till betydligt lägre pris än priset för den likadana produkten framställd av gemenskapsindustrin, eller om denna import annars leder till att priserna sänks väsentligt eller till att väsentliga prisökningar som annars skulle ha ägt rum förhindras. Varken en enskild faktor eller flera av dessa faktorer behöver nödvändigtvis vara avgörande.

...

5. Granskningen av den dumpade importens inverkan på den berörda gemenskapsindustrin skall innefatta en bedömning av alla relevanta ekonomiska faktorer och förhållanden som har betydelse för industrins tillstånd, inbegripet den omständigheten att en industri ännu inte har återhämtat sig från verkan av tidigare dumpning eller subventionering, storleken på den faktiska dumpningsmarginalen, faktisk och möjlig nedgång i försäljning, vinst, tillverkningsvolym, marknadsandel, produktivitet, avkastning på investeringar, kapacitetsutnyttjande, faktorer som påverkar gemenskapspriser, faktiska och möjliga negativa verkningar på likviditetsflödet, lagerhållning, sysselsättning, löner, tillväxt och förmåga att anskaffa kapital eller investeringsmedel. Denna uppräkningslista är inte uttömmande och varken en enskild faktor eller flera av dessa faktorer behöver nödvändigtvis vara avgörande.

6. Av den relevanta bevisning som framläggs enligt punkt 2 skall det framgå att den dumpade importen vållar skada i den mening som avses i denna förordning. Detta innebär särskilt att det påvisas att den omfattning eller de prisnivåer som avses i punkt 3 ligger bakom den inverkan på gemenskapsindustrin som avses i punkt 5 och att denna inverkan är så omfattande att den kan betecknas som väsentlig.

7. Andra kända faktorer utöver den dumpade importen vilka samtidigt med denna skadar gemenskapsindustrin skall även granskas för att säkerställa att den skada som vållas av dessa faktorer inte tillskrivs den dumpade importen enligt punkt 6. Faktorer som kan beaktas i detta sammanhang inbegriper omfattningen av och priserna på importprodukter som inte säljs till dumpade priser, minskad efterfrågan eller förändringar i konsumtionsmönstren, handelsbegränsande åtgärder som tillämpas av och konkurrens mellan producenter i tredje land och gemenskapsproducenter och gemenskapsindustrins tekniska utveckling, exportutveckling och produktivitet.

...”

7 I artikel 18 i förordningen, med rubriken ”Bristande samarbete”, föreskrivs bland annat följande:

”1. I sådana fall där någon berörd part vägrar att ge tillgång till eller på något annat sätt inte lämnar nödvändiga uppgifter inom den föreskrivna tidsfristen enligt denna förordning eller väsentligen hindrar undersökningen kan preliminära eller slutgiltiga, positiva eller negativa avgöranden fattas på grundval av tillgängliga uppgifter. Om det framkommer att någon berörd part har lämnat oriktiga eller vilseledande uppgifter skall dessa lämnas utan beaktande och tillgängliga uppgifter kan användas. Berörda parter bör göras uppmärksamma på konsekvenserna av bristande samarbete.

...

3. Även om de uppgifter som lämnas av en berörd part inte är fullkomliga i varje avseende bör de inte lämnas utan beaktande, under förutsättning att eventuella brister inte är sådana att de gör det orimligt svårt att komma fram till ett rimligt tillförlitligt avgörande, att uppgifterna lämnas på ett korrekt sätt i god tid och är kontrollerbara och att parten har handlat efter bästa förmåga.

...”

- 8 Artikel 19.3 i grundförordningen har följande lydelse:

”Om en begäran om konfidentiell behandling inte anses berättigad och om den person som lämnar uppgifterna antingen är ovillig att göra uppgifterna tillgängliga eller att tillåta att de lämnas ut på ett mer generellt sätt eller i sammanfattad form, får dessa uppgifter lämnas utan beaktande om inte lämpliga källor på ett tillfredsställande sätt kan påvisa att uppgifterna är korrekta ...”

- 9 I artikel 20 i förordningen, med rubriken ”Utlämnande av uppgifter”, föreskrivs följande:

”...

2. De parter som avses i punkt 1 får begära att slutligen få ta del av de viktigaste omständigheter och överväganden på grundval av vilka man avser att rekommendera att slutgiltiga åtgärder införs eller att en undersökning eller ett förfarande avslutas utan att åtgärder införs, varvid särskild hänsyn skall tas till utlämnandet av sådana omständigheter och överväganden som skiljer sig från dem som låg till grund för de provisoriska åtgärderna.

...

4. Ett slutligt utlämnande av uppgifter skall ske skriftligen. Det skall ske så snart som möjligt med beaktande av skyddet för konfidentiella uppgifter och normalt sett senast en månad innan ett slutgiltigt beslut fattas eller innan kommissionen lämnar förslag till slutliga åtgärder enligt artikel 9. Om kommissionen vid den tidpunkten inte kan utlämna vissa omständigheter eller överväganden skall dessa utlämnas så snart som möjligt. Utlämnande av uppgifter skall inte inverka på något beslut som kommissionen eller rådet därefter kan komma att fatta, men om ett sådant beslut fattas på grundval av andra omständigheter eller överväganden skall dessa utlämnas snarast möjligt.

...”

Bakgrund till tvisten

- 10 I punkterna 5–20 i den överklagade domen sammanfattas bakgrunden till tvisten enligt följande:

”5 [Niko Tube och NTRP] är ukrainska bolag som tillverkar sömlösa rör. Sökandena har två närstående försäljningsbolag: SPIG Interpipe [(nedan kallat SPIG)], etablerat i Ukraina, och Sepco SA [(nedan kallat Sepco)], etablerat i Schweiz.

6 Till följd av ett klagomål som ingavs den 14 februari 2005 av Defence Committee of the Seamless Steel Tubes Industry of the European Union, inledde kommissionen ett antidumpningsförfarande rörande import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Kroatien, Rumänien, Ryssland och Ukraina i enlighet med artikel 5 i grundförordningen. Kommissionen inledde även två förfaranden för interimsoversyn i enlighet med artikel 11.3 i grundförordningen avseende import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i bland annat Ryssland, Rumänien, Kroatien och Ukraina. Tillkännagivandet om inledande av dessa förfaranden offentliggjordes den 31 mars 2005 (EUT C 77, s. 2).

7 Undersökningen angående dumpning och den till följd härav uppkomna skadan omfattade perioden mellan den 1 januari och den 31 december 2004 (nedan kallad undersökningsperioden). Undersökningen av utvecklingstendenser som är av betydelse för skadebedömningen omfattade perioden från den 1 januari 2001 till och med slutet av undersökningsperioden.

- 8 Med hänsyn till det stora antalet gemenskapsproducenter gjorde kommissionen i enlighet med artikel 17 i grundförordningen ett stickprov avseende fem gemenskapsproducenter som skulle omfattas av undersökningen. Det ursprungliga urvalet bestod av följande fem gemenskapsproducenter: Dalmine SpA, Benteler Stahl/Rohr GmbH, Tubos Reunidos SA, Vallourec & Mannesmann France SA (nedan kallat V & M Frankrike), V & M Deutschland GmbH (nedan kallat V & M Tyskland). Eftersom Benteler Stahl/Rohr valde att inte samarbeta, ersatte kommissionen detta bolag med Rohrwerk Maxhütte GmbH.
- 9 I skrivelser av den 6 juni 2005 och den 14 juli 2005 besvarade såväl [Niko Tube och NTRP] som [SPIG] och Sepco kommissionens frågeformulär i antidumpningsundersökningen. Kontrollbesök i [Niko Tubes, NTRP:s] och [SPIG:s] lokaler ägde rum den 17 respektive den 26 november 2005.
- 10 Kommissionen skickade den 27 februari 2006 den första handlingen med slutliga uppgifter till [Niko Tube och NTRP], vilken innehöll en beskrivning av omständigheterna och skälen till kommissionens förslag till antagande av slutgiltiga antidumpningsåtgärder. Genom en skrivelse av den 22 mars 2006 ifrågasatte [Niko Tube och NTRP] formellt kommissionens slutsatser i den första handlingen med slutliga uppgifter. De hävdade att kommissionen felaktigt upptagit uppgifter om produkter som inte tillverkas av dem, att kommissionen hade jämfört normalvärdet och exportpriset i olika handelsled, vilket är oförenligt med artikel 2.10 första stycket i grundförordningen, och att kommissionen hade åsidosatt artikel 2.9 i grundförordningen genom att behandla Sepco som importör och konstruera dess exportpris.
- 11 Den 24 mars 2006 anordnade kommissionen ett muntligt sammanträde med [Niko Tube och NTRP] för att diskutera frågan om beräkning av dumpningsmarginalen liksom deras erbjudande om prisåtaganden. Den 30 mars 2006 hölls ett annat sammanträde rörande skadan.
- 12 Genom ett fax av den 3 april 2006 till kommissionen framförde [Niko Tube och NTRP] en förfrågan om gemenskapsindustrins samarbete i undersökningen.
- 13 Den 24 april 2006 antog kommissionen den andra handlingen med slutliga uppgifter. I denna handling avlog kommissionen begäran om undantag från beräkningen av normalvärdet på vissa produkter som inte tillverkas av [Niko Tube eller NTRP], det vill säga produkter som hänför sig till produktkodnummer KE4. Kommissionen gjorde vidare en justering av Sepcos försäljningspriser, vilken inte skedde på grundval av artikel 2.9 i grundförordningen utan i enlighet med artikel 2.10 i i grundförordningen. Slutligen lämnade kommissionen i denna handling information om gemenskapsindustrins samarbete.
- 14 I ett fax av den 26 april 2006 påminde [Niko Tube och NTRP] kommissionen om att de uppgifter som lämnats med anledning av frågeformuläret i antidumpningsundersökningen och som kontrollerats av kommissionens tjänstemän visade att atomrören med produktkontrollnummer KE4 inte tillverkas av dem.
- 15 [Niko Tube och NTRP] inkom med sina synpunkter på den andra handlingen med slutliga uppgifter i en skrivelse till kommissionen av den 4 maj 2006.
- 16 I skrivelse av den 30 maj 2006 förklarade kommissionen för [Niko Tube och NTRP] varför den inte hade godtagit deras erbjudande om åtaganden av den 22 mars 2006.
- 17 Den 7 juni 2006 antog och offentliggjorde kommissionen sitt förslag till rådets förordning om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Kroatien, Rumänien, Ryssland och Ukraina, om upphävande av rådets förordning (EG) nr 2320/97 och rådets förordning (EG) nr 348/2000 och om avslutande av interimsoversynen och oversynen vid giltighetens utgång av antidumpningstullarna på import av vissa sömlösa rör av järn

eller olegerat stål med ursprung i bland annat Ryssland och Rumänien och om avslutande av interimsoversynen av antidumpningstullarna på import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i bland annat Ryssland, Rumänien, Kroatien och Ukraina.

- 18 I ett fax som mottogs av [Niko Tube och NTRP] den 26 juni 2006 kl. 19.06, besvarade kommissionen de argument som [Niko Tube och NTRP] framfört i faxet av den 26 april 2006 och skrivelsen av den 4 maj 2006, med undantag för argumentet rörande gemenskapsindustrins bristande samarbete. I en skrivelse till [Niko Tube och NTRP] av den 16 juni 2006, och som mottogs av dessa den 27 juni 2006, besvarade kommissionen [Niko Tubes och NTRP:s] synpunkter angående gemenskapsindustrins deltagande i förfarandet.
- 19 Den 27 juni 2006 antog rådet [den omtvistade förordningen].
- 20 Genom [förordningen] belade rådet sökandenas import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med antidumpningstullar uppgående till 25,1 procent.”

Förfarandet vid förstainstansrätten och den överklagade domen

- 11 Niko Tube och NTRP väckte talan om ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 8 september 2006.
- 12 Kommissionen ansökte, genom handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 1 december 2006, om att få intervensera till stöd för rådets yrkanden. Ordföranden på förstainstansrättens femte avdelning biföll denna ansökan genom beslut av den 16 januari 2007. Genom skrivelse av den 27 februari 2007 underrättade kommissionen förstainstansrätten om att den avstod från att inge en interventionsinlaga, men att den skulle delta i förhandlingen.
- 13 Som grund för sitt yrkande om ogiltigförklaring gjorde Niko Tube och NTRP för det första gällande att rådet hade gjort en uppenbart oriktig bedömning och åsidosatt icke-diskrimineringsprincipen genom att beakta uppgifter om rör som inte tillverkas av dem vid beräkningen av normalvärdet.
- 14 Enligt den andra grunden gjorde Niko Tube och NTRP gällande att rådet hade åsidosatt artikel 3.2, 3.3 och 3.5–3.7 i grundförordningen och artikel 19.3 i samma förordning samt principen om icke-diskriminering genom att, för att fastställa skadan, grunda sig på uppgifter rörande de fem unionsproducenter som ingick i stickprovet, trots att dessa inte till fullo hade samarbetat.
- 15 Enligt den tredje grunden för talan gjorde Niko Tube och NTRP gällande att stödet för klagomålet vad beträffar industrin i unionen var lägre än den för producenter föreskrivna lägsta nivån på 25 procent av unionsproduktionen, eftersom de unionsproducenter som omfattas av stickprovet inte hade samarbetat fullt ut. Rådet åsidosatte därmed artikel 5.4 i grundförordningen genom att inte avsluta antidumpningsförfarandet.
- 16 Som fjärde grund för talan åberopade Niko Tube och NTRP att rådet hade gjort en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.10 i i grundförordningen och artikel 2.10 första stycket i denna genom att från Sepcos försäljningspris göra avdrag – såsom en justering i samband med jämförelsen mellan normalvärdet och exportpriset – för ett belopp som motsvarar den provision som en agent som arbetar på provisionsbasis skulle ha erhållit.
- 17 Enligt den femte grunden gjorde Niko Tube och NTRP gällande att det sätt på vilket rådet avslog deras erbjudande om åtagande utgjorde ett åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen.

- 18 Den sjätte grunden som åberopades av Niko Tube och NTRP bestod av fem delar, nämligen åsidosättande av rätten till försvar och/eller motiveringsskyldigheten i samband med deras argument rörande följande: beaktandet av rör som de inte har tillverkat för att beräkna normalvärdet, utvärderingen av gemenskapsindustrins bristande samarbete, justeringen av det exportpris som tillämpas av Sepco, avslaget på deras erbjudande om åtagande samt behandlingen av försäljningskostnader, administrationskostnader och SPIG:s övriga allmänna kostnader.
- 19 Förstainstansrätten ansåg att det fanns anledning att dela upp prövningen av dessa sex grunder i förhållande till de omständigheter som de hänförde sig till, så att den, under motsvarande rubriker och i nämnd ordning, prövade beräkningen av normalvärdet, följderna av att unionsproducenternas närstående bolag inte besvarat frågeformulären, justeringen av Sepcos försäljningspris, Niko Tube och NTRP:s erbjudande om åtagande, och huruvida försäljningskostnader, administrationskostnader och SPIG:s övriga allmänna kostnader har behandlats på ett riktigt sätt.
- 20 I den överklagade domen fann förstainstansrätten att talan inte kunde vinna bifall såvitt avsåg större delen av de grunder och argument som Niko Tube och NTRP hade åberopat.
- 21 I punkterna 177–190 i den överklagade domen fann förstainstansrätten emellertid, för NTRP:s vidkommande, att talan skulle bifallas såvitt avsåg den del av den fjärde grunden som rör förekomsten av en uppenbart oriktig bedömning av rådet, i den del rådet justerade det exportpris som Sepco tillämpade genom att tillämpa artikel 2.10 i i grundförordningen i fråga om det exportpris som Sepco tillämpade för transaktioner avseende rör tillverkade av NTRP.
- 22 I punkterna 200–211 i den överklagade domen fann förstainstansrätten att talan även skulle bifallas såvitt avsåg den del av den sjätte grunden som åberopats av Niko Tube och NTRP om ett åsidosättande av deras rätt till försvar i samband med den justering rådet har gjort i enlighet med artikel 2.10 i i grundförordningen.
- 23 Förstainstansrätten ogiltigförklarade följaktligen artikel 1 i den omtvistade förordningen, i den mån den antidumpningstull som fastställts för export till gemenskapen av produkter som tillverkas av Niko Tube och av NTRP överskred den antidumpningstull som skulle ha varit tillämplig om det inte hade gjorts en justering av exportpriset med hänsyn till en provision som utgick när försäljningen ägde rum genom den närstående handlaren Sepco. Förstainstansrätten ogillade i övrigt Niko Tubes och NTRP:s talan.

Förfarandet vid domstolen och parternas yrkanden

- 24 Den 29 maj 2009 inkom rådet med ett överklagande av förstainstansrättens dom till domstolens kansli. Överklagandet registrerades under målnummer C-191/09 P.
- 25 Den 27 maj 2009 inkom kommissionen med ett överklagande av förstainstansrättens dom till domstolens kansli. Överklagandet registrerades under målnummer C-200/09 P.
- 26 Domstolens ordförande har genom beslut av den 15 juli 2009 förenat målen C-191/09 P och C-200/09 P vad gäller det skriftliga och det muntliga förfarandet samt domen.
- 27 Rådet har i sitt överklagande i mål C-191/09 P yrkat att domstolen ska
- upphäva den överklagade domen i den del förstainstansrätten dels ogiltigförklarade artikel 1 i den omtvistade förordningen såvitt den antidumpningstull på export till Europeiska gemenskapen av de produkter som Niko Tube och NTRP tillverkar överstiger den tull som hade tillämpats om

exportpriset inte hade justerats med hänsyn till en provision när försäljningen ägde rum genom den närstående handlaren Sepco, dels förpliktade rådet att bära sina rättegångskostnader samt ersätta en fjärdedel av Niko Tubes och NTRP:s rättegångskostnader,

- ogilla Niko Tubes och NTRP:s talan om ogiltigförklaring i dess helhet, och
- förplikta Niko Tube och NTRP att ersätta rättegångskostnaderna, inbegripet rättegångskostnaderna vid förstainstansrätten.

28 Kommissionen har i sitt överklagande i mål C-200/09 P yrkat att domstolen ska

- upphäva punkt 1 i domslutet i den överklagade domen,
- ogilla Niko Tubes och NTRP:s talan om ogiltigförklaring i dess helhet, och
- förplikta Niko Tube och NTRP att ersätta kommissionens rättegångskostnader för överklagandet.

29 Niko Tube och NTRP har i sina svarsskrivelser i målen C-191/09 P och C-200/09 P yrkat att domstolen ska

- lämna rådets och kommissionens överklaganden utan bifall, eftersom de i vissa delar inte kan tas upp till prövning och eftersom de i vart fall helt saknar grund,
- fastställa den överklagade domen i den del Niko Tubes och NTRP:s talan om ogiltigförklaring delvis vinner bifall och den omtvistade förordningen ogiltigförklaras i den mån den antidumpningstull på export till Europeiska gemenskapen av de produkter som Niko Tube och NTRP tillverkar överstiger den tull som skulle ha tillämpats om exportpriset inte hade justerats med anledning av en provision när försäljningen ägde rum genom det närstående försäljningsbolaget Sepco, och
- fastställa beslutet om rättegångskostnader i den överklagade domen och förplikta rådet och kommissionen att ersätta de rättegångskostnader som uppkommer vid domstolen.

30 I svarsskrivelsen har Niko Tube och NTRP gjort ett anslutningsöverklagande i målen C-191/09 P och C-200/09 P, i vilket de har yrkat att domstolen ska

- upphäva den överklagade domen i den mån förstainstansrätten inte har ogiltigförklarat den omtvistade förordningen i dess helhet och har förpliktat Niko Tube och NTRP att ersätta tre fjärdedelar av rättegångskostnaderna i första instans,
- ogiltigförklara den omtvistade förordningen i dess helhet, och
- förplikta rådet och kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanserna.

31 Rådet har i sin replik till anslutningsöverklagandet i mål C-191/09 P yrkat att domstolen ska

- ogilla anslutningsöverklagandet,
- i andra hand, återförvisa målet till tribunalen för ny prövning,
- i tredje hand, ogilla talan, och
- förplikta Niko Tube och NTRP att ersätta rättegångskostnaderna för anslutningsöverklagandet.

- 32 Kommissionen har i sin replik till anslutningsöverklagandet i mål C-200/09 P yrkat att domstolen ska
- ogilla anslutningsöverklagandet,
 - i andra hand, återförvisa målet till tribunalen för ny prövning, och
 - förplikta Niko Tube och NTRP att ersätta rättegångskostnaderna.

Huvudöverklagandena

- 33 Rådet har till stöd för sitt överklagande åberopat sju grunder. De fyra första grunderna avser den justering som vidtogs med tillämpning av artikel 2.10 i i grundförordningen.
- 34 Kommissionen har till stöd för sitt överklagande åberopat fyra grunder, varav de tre första motsvarar rådets fyra första grunder.
- 35 Med anledning av denna överensstämmelse ska rådets fyra första grunder och kommissionens tre första grunder provas tillsammans.

Grunderna 1–4 i rådets huvudöverklagande och grunderna 1–3 i kommissionens huvudöverklagande

Parternas argument

- 36 Rådet har som första grund anført att förstainstansrättens analoga tillämpning av rättspraxis avseende begreppet ”en enda ekonomisk enhet” inom ramen för artikel 2.10 i i grundförordningen var felaktig. Enligt rådet har förstainstansrätten även felaktigt hänvisat till denna rättspraxis för att avgöra huruvida unionsinstitutionerna hade visat att villkoren för att vidta justeringen enligt artikel 2.10 i i förordningen var uppfyllda. Rådet har gjort gällande att det följer av domstolens fasta praxis att fastställandet av normalvärdet och exportpriset samt jämförelsen dem emellan görs enligt skilda bestämmelser som ska iakttas var för sig. Rådet stöder sig på domstolens praxis även i sitt påstående om att begreppet ”en enda ekonomisk enhet” enbart avser vissa angivna situationer vid beräkningen av normalvärdet, eftersom domstolen i dessa mål bland annat har fastställt att institutionerna gjorde rätt när de beräknade normalvärdet på grundval av de närstående bolagens försäljning, vilka ansvarade för dessa transaktioner på den nationella marknaden till förmån för oberoende kunder.
- 37 Rådet har understrukit att det i förevarande fall inte är fråga om fastställande av exportpriset, utan om justeringen enligt artikel 2.10 i i grundförordningen, det vill säga jämförelsen mellan normalvärdet och exportpriset. Enligt rådet förklarade förstainstansrätten enbart att rättspraxis avseende begreppet ”en enda ekonomisk enhet” var analogt tillämplig på beräkningen av exportpriset, men tillämpade sedan denna rättspraxis för att fastställa under vilka villkor en justering enligt artikel 2.10 i i förordningen kunde vidtas. Det handlar således om ytterligare ett fall av felaktig rättstillämpning. Vidare har förstainstansrätten inte uppfyllt skyldigheten att motivera sitt beslut, eftersom den inte i tillräcklig grad har motiverat den analoga tillämpningen av begreppet ”en enda ekonomisk enhet” på beräkningen av exportpriset.
- 38 Som andra grund har rådet gjort gällande att förstainstansrätten har åsidosatt bestämmelserna om den bevisbörda som unionsinstitutionerna har när de vidtar en justering enligt artikel 2.10 i i grundförordningen, och att den följaktligen har tillämpat en felaktig prövningsnorm vid bedömningen av institutionernas beslut att vidta en sådan justering. För att en justering enligt nämnda bestämmelse i grundförordningen ska vara motiverad krävs det att en specifik, befintlig faktor påverkar prisernas jämförbarhet. Enligt domstolens praxis ankommer det på den som begär ogiltigförklaring av en antidumpningsåtgärd att visa att institutionernas slutsatser grundar sig på

felaktiga omständigheter eller att de har gjort en uppenbart oriktig bedömning. Förstainstansrätten har i förevarande fall inte prövat detta och har felaktigt funnit att omständigheterna i kommissionens fax av den 26 juni 2006 inte gjorde det möjligt att sluta sig till att en justering enligt artikel 2.10 i i grundförordningen skulle ha gjorts. Förstainstansrätten har därvid ersatt institutionernas bedömning med sin egen.

- 39 Såvitt avser den tredje grunden till stöd för överklagandet anser rådet att förstainstansrätten, till följd av de två ovannämnda fallen av felaktig rättstillämpning, prövade unionsinstitutionernas beslut att vidta en justering enligt artikel 2.10 i i grundförordningen mot bakgrund av ett felaktigt rättsligt kriterium. Förstainstansrätten prövade nämligen institutionernas beslut enbart med beaktande av de tre omständigheter som var angivna i kommissionens fax av den 26 juni 2006. Rådet anser att förstainstansrätten gjorde fel i att underkänna dess argument att Niko Tube och NTRP bedrev direktförsäljning inom unionen genom att hänvisa till rättspraxis avseende begreppet ”en enda ekonomisk enhet”. Rådet har även hävdade att förstainstansrätten missförstod kommissionens argument rörande SPIG:s medverkan i Niko Tubes och NTRP:s exportverksamhet. Dessutom har förstainstansrätten felaktigt tillämpat den rättspraxis som hänför sig till begreppet ”en enda ekonomisk enhet” i prövningen om huruvida det med hjälp av banden mellan Sepco och NTRP kunde uteslutas att Sepco fyllde liknande funktioner som en agent som arbetar på provisionsbasis. Slutligen gjorde förstainstansrätten en felaktig rättstillämpning när den prövade de av institutionerna uppgivna omständigheterna var för sig.
- 40 Rådet har som fjärde grund gjort gällande att förstainstansrätten gjorde fel när den fann att institutionerna hade gjort en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.10 första stycket i grundförordningen på Niko Tubes och NTRP:s exportförsäljning med hänvisning till att rådet hade justerat det exportpris som Sepco tillämpade vid transaktioner med rör tillverkade av NTRP. Förstainstansrättens felaktiga rättstillämpning avseende tolkningen och tillämpningen av artikel 2.10 i i grundförordningen har även påverkat slutsatserna i punkterna 196 och 197 i den överklagade domen.
- 41 Kommissionen anser för egen del att förstainstansrättens rättstillämpning var felaktig i två hänseenden när den tillämpade begreppet ”en enda ekonomisk enhet” analogt – vilket begrepp avser beräkningen av normalvärdet – på fastställandet av exportpriset. Förstainstansrätten förklarade för det första inte varför begreppet ”en enda ekonomisk enhet” skulle vara analogt tillämpligt på fastställandet av exportpriset. Det följer tvärtom av domstolens fasta praxis att begreppet utvecklats i syfte att vid fastställandet av normalvärdet för beräkningen av dumpningsmarginalen beakta vissa särskilda situationer på exportörernas hemmamarknad. För det andra har förstainstansrätten i punkt 177 och följande punkter i den överklagade domen dömt i strid med den rättspraxis som den har hänvisat till som stöd för sitt avgörande. En granskning av denna rättspraxis ger nämligen vid handen att begreppet ”en enda ekonomisk enhet”, som har utvecklats i syfte att på ett lämpligare sätt fastställa normalvärdet av produkter som en aktör säljer på hemmamarknaden, inte kan användas för att fastställa priset på produkter som samma aktör säljer på export när denne exporterar liknande produkter till unionen. Tvärtom följer det av domstolens fasta praxis att när en exportör säljer en produkt inom unionen genom ett försäljningsdotterbolag, fastställs exportpriset med beaktande av den första försäljningen till en oberoende köpare, liksom vid fastställandet av normalvärdet. Det sålunda fastställda exportpriset skulle kunna och borde emellertid justeras enligt grundförordningen, dock utan att institutionerna därvid behöver bära någon särskild bevisbörda.
- 42 Den andra grunden som kommissionen har åberopat till stöd för sitt överklagande avser bevisbördan och gränserna för tribunalens lagenlighetsprövning. Med denna grund har kommissionen hävdade att förstainstansrättens rättstillämpning var felaktig i flera hänseenden. Den har lagt en synnerligen tung bevisbörda på institutionerna vad gäller handelspolitiska skyddsåtgärder, trots att institutionerna har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning på området. Förstainstansrätten åsidosatte bevisbördereglererna när den slog fast att det var lämpligt att kontrollera ”om institutionerna har styrkt, eller åtminstone framfört indicier på, att de funktioner som Sepco utövar inte motsvarar de funktioner

som utövas av en intern försäljningsavdelning utan att de liknar de funktioner som en agent har som arbetar på provisionsbasis”. Det följer nämligen av domstolens praxis att institutionerna handlade riktigt när de utgick från det pris som Sepco fakturerade den förste oberoende köparen i unionen och genom att sedan justera detta pris enligt artikel 2.10 i i grundförordningen. I stället för att visa att institutionerna hade gjort en uppenbart oriktig bedömning – vilket den skulle ha gjort för att motivera en delvis ogiltigförklaring av förordningen – bedömde förstainstansrätten felaktigt att det följer av rättspraxis avseende begreppet ”en enda ekonomisk enhet” att institutionerna måste bära en synnerligen tung bevisbörda när de ska göra en justering enligt artikel 2.10 i i grundförordningen. Förstainstansrättens beslut om att institutionerna inte kunde göra den aktuella justeringen strider dessutom mot dess fastställande i punkterna 213 och 214 i den överklagade domen om att kommissionens fax av den 26 juni 2006 innehåller en utförlig motivering av skälen för denna justering.

- 43 Vad gäller kommissionens tredje grund, avseende förstainstansrättens slutsats att institutionerna hade åsidosatt artikel 2.10 första stycket i grundförordningen, anser kommissionen att den i de två första grunderna för överklagandet har visat att förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning när den slog fast att justeringen enligt nämnda artikel inte var giltig vad beträffade rör tillverkade av NTRP. Enligt förstainstansrätten syftar en justering enligt denna bestämmelse nämligen till att återställa symmetrin mellan normalvärdet och exportpriset. Förstainstansrätten har emellertid uttryckligen bedömt att grunden om åsidosättande av artikel 2.10 första stycket i grundförordningen inte kunde skiljas från grunden om åsidosättande av artikel 2.10 i i samma förordning. Kommissionen har hävdatt att eftersom överklagandet måste bifallas såvitt avser de två första grunderna, ska följaktligen även justeringen anses vara korrekt. Förstainstansrättens rättstillämpning var således felaktig även när den fann att rådet och kommissionen hade åsidosatt artikel 2.10 första stycket i grundförordningen, i synnerhet när den inte prövade rådets argument att transaktionen skapade symmetri och inte asymmetri, eftersom SPIG utgjorde ett närstående bolag såväl vad avser försäljningen på hemmamarknaden som exportförsäljningen och eftersom justeringen endast omfattade Sepcos kompletterande deltagande i exportförsäljningen.
- 44 Till bemötande av rådets och kommissionens grunder har Niko Tube och NTRP anfört att överklagandet inte kan prövas såvitt avser institutionernas första grund – som är gemensam för deras respektive överklaganden och avser begreppet ”en enda ekonomisk enhet” – eftersom institutionerna valde att inte invända mot relevansen av detta begrepp för justeringen enligt artikel 2.10 i i grundförordningen i sina grunder och skriftliga argument vid förstainstansrätten, trots att de hade denna möjlighet.
- 45 Enligt Niko Tube och NTRP är begreppet ”en enda ekonomisk enhet” tillämpligt på fastställandet av exportpriset före och efter en justering enligt artikel 2.10 i i grundförordningen. Förstainstansrätten har gett en tillräcklig motivering för sitt avgörande på denna punkt. Frågan om kontrollen och fördelningen av produktions- och försäljningsverksamheterna, det vill säga huruvida ”en enda ekonomisk enhet” är för handen, kan inte jämföras med och uppkommer före och oberoende av frågan om denna enhets konkreta påverkan på beräkningen av normalvärdet och exportpriset före och efter en justering enligt artikel 2.10 i i grundförordningen. Enligt Niko Tube och NTRP avser begreppet ”en enda ekonomisk enhet” nämligen endast att avspegla den ekonomiska verkligheten, det vill säga beskriva de olika närstående enheternas respektive roll och funktion. Eftersom förstainstansrätten har erkänt att fastställandet av normalvärdet och exportpriset regleras av separata uppsättningar av regler, gjorde den rätt i att tillämpa begreppet analogt, enligt vilket fördelningen av verksamheterna inom en grupp juridiskt skilda enheter inte hindrar de berörda enheterna från att utgöra en enda ekonomisk enhet. Förstainstansrätten har endast erkänt, och det i allmänna ordalag, att det inte är möjligt att bortse från den ekonomiska verkligheten oavsett om det är fråga om att fastställa exportpriset eller normalvärdet.

- 46 Enligt Niko Tube och NTRP utgör vidare den omständigheten att förekomsten av en enda ekonomisk enhet kan ha olika inverkan, beroende på om det är normalvärdet eller exportpriset som fastställs, inte hinder för en vidare tillämpning av domstolens fasta praxis avseende detta begrepp, som domstolen hittills endast har haft möjligheten att använda sig av i ett begränsat antal mål. Dessutom föreskrivs det i artikel 2.10 i i grundförordningen att de unionsinstitutioner som vid fastställandet av exportpriset önskar dra av olika kostnader, såsom handlarens marginal, som ett försäljningsbolag som står nära en exporterande producent har haft, ska motivera detta beslut genom att visa att det närstående bolaget fyller liknande funktioner som en agent som verkar på provisionsbasis. För det fall försäljningsbolaget bildar en enda ekonomisk enhet med den exporterande producenten och fyller samma funktion som en intern avdelning som säljer på export, finns det inget som tyder på att det kan jämföras med en agent som verkar på provisionsbasis. Enligt Niko Tube och NTRP finns det härvid anledning att precisera ett närstående försäljningsbolags funktion och den exporterande producentens "kontroll" av bolaget. När en sådan kontroll är för handen och det närstående bolaget fyller samma funktion som en intern avdelning för försäljning för export, finns det band som kännetecknar en enda ekonomisk enhet och inte ett förhållande som är att jämföra med förhållandet mellan en kommittent och en kommissionär. Institutionerna saknar därför grund för att dra av handlarens marginal inom ramen för artikel 2.10 i i grundförordningen. Slutligen utgör den rättspraxis som rådet och kommissionen har hänvisat till stöd för sitt överklagande inte hinder för att begreppet "en enda ekonomisk enhet", som domstolen tillämpar vid fastställandet av normalvärdet, även tillämpas vid prövningen av huruvida en handlares funktioner kan jämföras med dem som en agent som arbetar på provisionsbasis har. Den omständigheten att unionsinstitutionerna har tillämpat begreppet "en enda ekonomisk enhet" enbart för att fastställa normalvärdet hindrar inte att samma begrepp tillämpas för att fastställa exportpriset. Niko Tube och NTRP är av den uppfattningen att det egentliga föremålet för förevarande tvist helt enkelt aldrig har prövats av domstolen.
- 47 Niko Tube och NTRP har tillsammans bemött rådets andra och tredje grunder, vilka sammanfaller med kommissionens andra grund. Vad gäller den andra grunden har de anfört att förstainstansrättens rättstillämpning inte var felaktig vad avser institutionernas bevisbörda, och förstainstansrätten har inte heller överskridit sin behörighet att kontrollera den omtvistade förordningen. Angående den tredje grunden anser inte Niko Tube och NTRP att förstainstansrätten tillämpade ett felaktigt rättsligt kriterium när den prövade institutionernas beslut att vidta en justering i enlighet med artikel 2.10 i i grundförordningen. I artikeln föreskrivs uttryckligen att det ankommer på den institution som gör gällande justeringen att visa, eller i varje fall lägga fram indicier på, att handlaren i praktiken fyller samma funktion som en agent som arbetar på provisionsbasis. Även om institutionerna i detta hänseende har invänt mot Niko Tubes och NTRP:s argument att Sepco utgjorde en intern avdelning för försäljning på export, så har rådet och kommissionen emellertid inte åberopat någon relevant bevisning till stöd för att bolaget faktiskt uppträdde som kommissionär. Enligt Niko Tube och NTRP anser institutionerna i själva verket att det är tillräckligt om ett försäljningsbolag, som på något sätt står nära eller kontrolleras av en exporterande producent, säljer den aktuella produkten inom unionen för att bolaget rättsligt ska anses ha samma funktion som en kommissionär. En sådan slutsats skulle äventyra den ändamålsenliga verkan av artikel 2.10 i i grundförordningen.
- 48 Enligt Niko Tube och NTRP är det uppenbart att förstainstansrätten beaktade och prövade alla rådets och kommissionens argument, samt all information den förfogade över, innan den drog slutsatsen att institutionerna hade gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att inte lägga fram tillräckliga indicier på att Sepco hade agerat i egenskap av agent som arbetar på provisionsbasis.
- 49 Vad avser rådets fjärde grund och kommissionens tredje grund anser Niko Tube och NTRP att det var befogat att förstainstansrätten drog slutsatsen att institutionerna hade gjort en uppenbart oriktig bedömning när de tillämpade artikel 2.10 första stycket i grundförordningen. Justeringen som sådan bibehöll eller skapade asymmetri enligt vad förstainstansrätten angav i punkt 195 i den överklagade domen.

Domstolens bedömning

- 50 Unionsinstitutionerna har genom de sju grunder som de har åberopat till stöd för överklagandena ifrågasatt dels den analoga tillämpningen, i punkterna 177–179 i den överklagade domen, av rättspraxis angående begreppet ”en enda ekonomisk enhet” – som avser beräkningen av normalvärdet – på justeringar av exportpriset enligt artikel 2.10 första stycket i grundförordningen, dels den bevisbörderegeln i punkt 180 i den överklagade domen som tillämpas i punkterna 182 och följande i denna dom och enligt vilken regel nämnda institutioner måste visa att det finns faktorer som möjliggör en justering när de anser att en sådan är nödvändig.
- 51 Det ska inledningsvis erinras om att fastställandet av normalvärdet och exportpriset styrs av olika regler och att försäljningskostnaderna, allmänna och administrativa, följaktligen inte med nödvändighet ska behandlas på samma sätt i olika fall. Eventuella skillnader mellan de båda värdena skulle emellertid kunna betraktas inom ramen för de justeringar som föreskrivs i artikel 2.10 i grundförordningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 maj 1991 i mål C-69/89, Nakajima mot rådet, REG 1991, s. I-2069, punkterna 63, 70 och 73, och dom av den 10 mars 1992 i mål C-178/87, Minolta Camera mot rådet, REG 1992, s. I-1577, punkt 12).
- 52 Förstainstansrätten fann i punkt 177 i den överklagade domen att det följer ”[a]v fast rättspraxis beträffande beräkningen av normalvärdet, vilken är analogt tillämplig på beräkningen av exportpriset, ... att det förhållandet att produktion och försäljning fördelas inom en koncern bestående av rättsligt separata bolag inte påverkar det faktum att det är fråga om en enda ekonomisk enhet inom vilken olika verksamheter organiseras på detta sätt, vilka i andra fall utövas av en enda, även i rättsligt hänseende, separat enhet (se, analogt, dom av den 5 oktober 1988 i mål 250/85, Brother Industries mot rådet, REG 1988, s. 5683, punkt 16, av den 10 mars 1992 i mål C-175/87, Matsushita Electric mot rådet, REG 1992, s. I-1409, punkt 12, och av den 13 oktober 1993 i mål C-104/90, Matsushita Electric Industrial mot rådet, REG 1993, s. I-4981, punkt 9)”.
- 53 Målet vid förstainstansrätten avsåg justeringen av exportpriset i enlighet med artikel 2.10 i i grundförordningen. Det framgår därvid av såväl lydelsen som systematiken i artikel 2.10 i förordningen att exportpriset eller normalvärdet endast får justeras för att ta hänsyn till olikheter i de faktorer som påverkar de båda priserna, såsom provisioner, det vill säga olikheter i provisioner som betalas ut för försäljningarna i fråga och således påverkar deras jämförbarhet, för att säkerställa att jämförelsen görs i samma handelsled. Frågan om en justering av exportpriset i enlighet med artikel 2.10 i grundförordningen fordrar således i första hand en undersökning av det handelsled i vilket exportpriset fastställdes.
- 54 Det finns i detta sammanhang ingenting i lydelsen i artikel 2.10 i grundförordningen, i synnerhet inte i punkten i, som kan hindra tillämpningen av begreppet ”en enda ekonomisk enhet” vid det slutliga fastställandet av exportpriset i syfte att säkerställa en rättvis jämförelse enligt denna artikel. Om en producent distribuerar sina produkter för export till unionen genom ett rättsligt sett separat bolag, som producenten emellertid kontrollerar ekonomiskt, finns det således inget tvingande rättsligt eller ekonomiskt skäl för att dessa två aktörer inte ska kunna utgöra en enda ekonomisk enhet.
- 55 Det är utrett att begreppet ”en enda ekonomisk enhet” har utvecklats i syfte att fastställa normalvärdet. Förstainstansrätten gjorde rätt när den i punkterna 178 och 179 i den överklagade domen redogjorde för de omständigheter under vilka en sådan enhet är för handen för beräkningen av normalvärdet. Det följer emellertid inte av dessa skäl att begreppet enbart kan tillämpas inom ramen för exporterande producenters hemmamarknad. Om en producent distribuerar sina produkter till unionen genom ett rättsligt sett separat bolag som det likväl kontrollerar ekonomiskt, talar nämligen kravet på ett konstaterande som återspeglar den ekonomiska verkligheten i förhållandet mellan producenten och försäljningsbolaget snarare för en tillämpning av begreppet ”en enda ekonomisk enhet” vid beräkningen av exportpriset.

- 56 Mot denna bakgrund gjorde förstainstansrätten en riktig bedömning när den tillämpade rättspraxis om begreppet "en enda ekonomisk enhet" – som i princip tillämpas på beräkningen av normalvärdet – analogt på fastställandet av exportpriset.
- 57 Vad beträffar bevisbördan för att det finns faktorer på grundval av vilka den aktuella justeringen har begärts eller vidtagits, fann förstainstansrätten i punkt 180 i den överklagade domen att "på samma sätt som en part som med stöd av artikel 2.10 i grundförordningen begär justeringar för att normalvärdet och exportpriset ska kunna jämföras i syfte att bestämma dumpningsmarginalen måste visa att begäran är berättigad, åligger det institutionerna att, när de anser sig behöva göra en justering, stödja sig på bevis eller åtminstone på indicier som kan styrka förekomsten av den [faktor] som ligger till grund för justeringen och bestämma dess inverkan på prisjämförelsen".
- 58 I enlighet med domstolens praxis ska den part som med stöd av artikel 2.10 i grundförordningen begär justeringar för att normalvärdet och exportpriset ska kunna jämföras i syfte att bestämma dumpningsmarginalen visa att begäran är berättigad (se, för ett liknande resonemang, domar av den 7 maj 1987 i mål 255/84, *Nachi Fujikoshi mot rådet*, REG 1987, s. 1861, punkt 33, i mål 258/84, *Nippon Seiko mot rådet*, REG 1987, s. 1923, punkt 45, och i mål 260/84, *Minebea mot rådet*, REG 1987, s. 1975, punkt 43).
- 59 Om normalvärdet och det fastställda exportpriset inte är direkt jämförbara ska dessutom, enligt artikel 2.10 i grundförordningen, hänsyn i form av justeringar tas i varje särskilt fall till olikheter i de faktorer som påstås och konstateras påverka priserna och därmed prisernas jämförbarhet.
- 60 Under dessa förhållanden och i enlighet med generaladvokatens iakttagelser i punkt 79 i förslaget till avgörande, åligger bevisbördan för att de specifika justeringar som räknas upp i artikel 2.10 a–k i grundförordningen är nödvändiga, dem som önskar göra gällande en justering.
- 61 När en producent således kräver att normalvärdet justeras (i princip nedåt) eller att exportpriserna justeras (följaktligen uppåt) åligger det denna aktör att ange och visa att villkoren för beviljande av en sådan justering är uppfyllda. Motsatsvis gäller, såsom förstainstansrätten korrekt har funnit, att när, såsom i förevarande mål, rådet och kommissionen anser att exportpriset ska justeras nedåt med motiveringen att ett försäljningsbolag som står nära en producent fyller liknande funktioner som en agent som arbetar på provisionsbasis, ankommer det på rådet och kommissionen att åtminstone lägga fram samstämmiga indicier på att detta villkor är uppfyllt.
- 62 Förstainstansrätten fann i punkt 184 i den överklagade domen att de omständigheter som anförts av kommissionen för att motivera en justering enligt artikel 2.10 i i grundförordningen inte var tillräckligt övertygande och således inte kunde anses utgöra indicier som gjorde det möjligt att fastställa förekomsten av den omständighet som ligger till grund för justeringen och bestämma dess inverkan på prisjämförelsen. Rådet och kommissionen anser emellertid att förstainstansrätten har överskridit den behörighet den har att kontrollera lagenligheten.
- 63 Det framgår av domstolens fasta praxis att unionsinstitutionerna, på området för den gemensamma handelspolitiken och särskilt i fråga om handelspolitiska skyddsåtgärder, förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning med hänsyn till de komplicerade ekonomiska, politiska och juridiska situationer som de ska bedöma. Domstolsprövningen av en sådan bedömning ska endast avse en kontroll av att handläggningsreglerna har följts, att de faktiska omständigheter som lagts till grund för det omtvistade valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk (se dom av den 27 september 2007 i mål C-351/04, *Ikea Wholesale*, REG 2007, s. I-7723, punkterna 40 och 41).
- 64 Det ska emellertid erinras om att det, enligt fast rättspraxis, framgår av artikel 225 EG och artikel 58 första stycket i domstolens stadga att förstainstansrätten ensam är behörig dels att fastställa de faktiska omständigheterna, utom då det av handlingarna i målet framgår att de fastställda omständigheterna är

materiellt oriktiga, dels att bedöma dessa faktiska omständigheter. När förstainstansrätten har fastställt eller bedömt de faktiska omständigheterna är domstolen, enligt artikel 225 EG, behörig att pröva förstainstansrättens rättsliga bedömning av dessa omständigheter och de rättsliga följderna därav (se dom av den 3 september 2009 i mål C-535/06 P, Moser Baer India mot rådet, REG 2009, s. I-7051, punkt 31).

- 65 Domstolen är således varken behörig att fastställa vilka faktiska omständigheter som är relevanta eller, i princip, att bedöma den bevisning som förstainstansrätten har godtagit till stöd för dessa omständigheter. Om bevisupptagningen har skett på ett riktigt sätt och de allmänna rättsprinciper och processuella regler som är tillämpliga i fråga om bevisbördan och bevisningen har iakttagits, är det endast förstainstansrätten som ska bedöma vilket värde som uppgifterna i målet ska tillmätas. Med förbehåll för det fall bevisningen har missuppfattats utgör denna bedömning således inte en rättsfråga som i sig är underställd domstolens prövning (se domen i det ovannämnda målet Moser Baer India mot rådet, punkt 32).
- 66 Det framgår av punkterna 184–190 i den överklagade domen att förstainstansrätten, i enlighet med denna rättspraxis, har prövat den rättsliga kvalificering som rådet och kommissionen gjorde beträffande Niko Tubes och NTRP:s situation. Den slog därvid fast att de tre omständigheter som fanns upptagna i kommissionens fax av den 26 juni 2006 inte utgjorde indicier som kunde stödja institutionernas slutsats om att Sepco uppfyllde villkoren för att en justering enligt artikel 2.10 i i grundförordningen skulle kunna göras, i varje fall inte vad gäller transaktionerna avseende rör tillverkade av NTRP.
- 67 Förstainstansrätten har mot denna bakgrund inte lagt någon särskild bevisbörda på institutionerna, med undantag för skyldigheten att visa att villkoren för en sådan justering var uppfyllda.
- 68 Förstainstansrättens prövning av de tre omständigheterna i kommissionens fax av den 26 juni 2006 och av de relevanta uppgifterna i handlingarna i målet som nämns i punkt 188 i den överklagade domen – vilken prövning avsåg huruvida institutionerna hade visat att Sepco fyllde liknande funktioner som en agent som arbetar på provisionsbasis för att justeringen i fråga skulle vara möjlig – utgjorde inte en ny bedömning av omständigheterna som ersatte institutionernas bedömning. Prövningen inkräktade inte på det stora utrymme för skönsässig bedömning som institutionerna förfogar över på området för handelspolitik, vilket föranleds av de komplicerade ekonomiska, politiska och juridiska situationer som de ska bedöma, utan begränsade sig till att ta upp huruvida dessa omständigheter kunde stödja institutionernas slutsatser.
- 69 Mot bakgrund av det ovan anförda kan huvudöverklagandena inte vinna bifall såvitt avser grunderna 1–4 i rådets huvudöverklagande och grunderna 1–3 i kommissionens huvudöverklagande.

Grunderna 5–7 i rådets huvudöverklagande och grund 4 i kommissionens huvudöverklagande

Parternas argument

- 70 Rådet har anfört tre grunder till stöd för sitt överklagande, varigenom det ifrågasätter slutsatsen i den överklagade domen om att Niko Tubes och NTRP:s rätt till försvar skulle ha åsidosatts. Som femte grund har rådet gjort gällande att förstainstansrättens tolkning av kraven på information var för restriktiv. Enligt rådet kan frågan om det räcker att meddela den rättsliga grunden för en justering enligt artikel 2.10 i i grundförordningen för att en exportör ska kunna utöva sin rätt till försvar eller om det krävs ytterligare uppgifter inte avgöras på ett abstrakt plan, utan enbart med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet. Förstainstansrätten skulle därför ha prövat om det mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i det aktuella fallet var tillräckligt att enbart underrätta om den rättsliga grunden för justeringen.

- 71 Rådet har som sjätte grund gjort gällande att förstainstansrätten inte har iakttagit villkoren för tillämpningen av kriteriet mot bakgrund av vilket den prövade huruvida Niko Tube och NTRP hade haft "även den minsta möjlighet att påverka det administrativa förfarandet så att utgången kunde ha blivit en annan" om underrättelsen om de tre omständigheterna i kommissionens fax av den 26 juni 2006 hade skett i tid. Detta kriterium gör det möjligt att slå fast om felet i förfarandet hade någon inverkan på parternas förmåga att ta till vara sina intressen. Förstainstansrättens rättstillämpning var felaktig när den inte prövade huruvida Niko Tube och NTRP, efter den försenade underrättelsen om de tre omständigheterna i kommissionens fax av den 26 juni 2006, verkligen hade frångått möjligheten att framföra argument och synpunkter som hade kunnat leda till att det administrativa förfarandet fick en annan utgång. Om förstainstansrätten hade iakttagit villkoren för tillämpning av bedömningskriteriet, skulle den, enligt rådet, ha funnit att de argument som Niko Tube och NTRP hade åberopat i målet i stort sett var identiska med dem som lades fram inom ramen för det administrativa förfarandet vid kommissionen innan kommissionens fax av den 26 juni 2006 togs emot.
- 72 Såvitt avser den sjunde grunden anser rådet att bedömningen av de omständigheter med hjälp av vilka förstainstansrätten i punkterna 185–188 i den överklagade domen fann att Niko Tubes och NTRP:s rätt till försvar hade åsidosatts innebär felaktig rättstillämpning i flera hänseenden, vilket även framgår av prövningen av de tre första grunderna i överklagandet. Förstainstansrättens slutsats i punkt 209 i den överklagade domen, enligt vilken Niko Tube och NTRP "har styrkt att en underrättelse i ett tidigare skede av innehållet i [kommissionens fax] av den 26 juni 2006 skulle ha gjort det möjligt för dem att försöka visa nämnda förhållande före antagandet av den [omtvistade] förordningen, och därmed att styrka påståendet att kommissionen inte förfogade över några konkreta omständigheter till stöd för att vidta den omtvistade justeringen" är även den oriktig. Förstainstansrättens resonemang är på samma sätt motsägelsefullt, eftersom den fann att rätten till försvar hade åsidosatts vad avser Niko Tubes och NTRP:s försäljningar, medan den i punkterna 188 och 189 i den överklagade domen fann att de inte hade visat att NTRP kontrollerade Sepco. En tidigare underrättelse om de tre omständigheterna i kommissionens fax av den 26 juni 2006 skulle således inte ha gett Niko Tube och NTRP möjligheten att uppnå ett annat resultat vad avser NTRP:s försäljning genom Sepco.
- 73 Kommissionen har som sin fjärde grund anfört att förstainstansrätten har tillämpat alltför strikta kriterier. Tillämpningen av dessa kriterier rättfärdigade således inte slutsatsen att Niko Tubes och NTRP:s rätt till försvar hade åsidosatts. Kommissionen anser att Niko Tube och NTRP blev underrättade till fullo – för att möjliggöra för dem att utöva rätten till försvar – om varför kommissionen avsåg att vidta justeringen i fråga. De yttrade sig för övrigt över justeringen i skrivelse av den 4 maj 2006. Förstainstansrätten blandar samman sakfrågan om lagenligheten av justeringen med den om iakttagandet av Niko Tubes och NTRP:s rätt till försvar. Den omständigheten att förstainstansrätten fann att en justering inte var lagenlig innebär inte i sig att Niko Tubes och NTRP:s rätt till försvar hade åsidosatts. Förstainstansrätten gör inte åtskillnad mellan de krav, vad beträffar motiveringen av rättsakten, som respektive institution ska uppfylla när den slutliga rättsakten antas respektive under det administrativa förfarande som föregår antagandet. När den slutliga rättsakten antas ska de som rättsakten riktas till underrättas om den slutgiltiga motiveringen, vilken motivering ska vara upprättad i enlighet med artikel 253 EG. I det tidigare skedet krävs det endast att aktörerna ska vara tillräckligt underrättade för att kunna utöva sin rätt till försvar. Förstainstansrätten gjorde således fel när den – med anledning av att motiveringen var fullständigare vid antagandet av den slutliga rättsakten – fann att underrättelsen om uppgifterna före antagandet hindrade berörda aktörer från att utöva sin rätt till försvar.
- 74 Niko Tube och NTRP har tillsammans bemött rådets tre grunder, vilka motsvarar kommissionens fjärde grund. Niko Tube och NTRP anser att förstainstansrättens slutsats om att deras rätt till försvar hade åsidosatts var korrekt, eftersom de skulle ha beretts tillfälle att framföra sina synpunkter på huruvida samtliga påstådda omständigheter och förhållanden verkligen förelåg och var relevanta till stöd för en justering. När skälen för beslutet om justering meddelas först i slutet av det administrativa förfarandet, vilket innebär att underrättelsen i själva verket sammanfaller med förfarandets avslutande,

kan kravet inte anses uppfyllt. Iakttagandet av principen om rätten att yttra sig kräver att berörda bolag får möjlighet att under det administrativa förfarandet framföra sina synpunkter dels på huruvida de påstådda omständigheterna och förhållandena verkligen föreligger och är relevanta, dels på de handlingar som kommissionen använder till stöd för sitt påstående om en överträdelse. Förstainstansrättens prövning ska enbart avse faktisk bevisning som framkommit under det administrativa förfarandet och på grundval av vilken den åtgärd som är föremål för talan om ogiltigförklaring har antagits. Om förstainstansrättens prövning avsåg andra faktiska omständigheter än dem som framkom under det administrativa förfarandet, skulle detta innebära att Niko Tube och NTRP inte var i stånd att till fullo utöva sin rätt till försvar under förfarandet vid förstainstansrätten. Om Niko Tube hade blivit underrättat i tid om de kriterier som institutionerna faktiskt beaktade i sin bedömning, hade bolaget dessutom kunnat rikta in sina argument på nämnda kriterier under det administrativa förfarandet och påverka utgången av detta.

Domstolens bedömning

- 75 Förstainstansrätten godtog Niko Tubes och NTRP:s sjätte grund om åsidosättande av rätten till försvar, i den del den avsåg justeringen enligt artikel 2.10 i i grundförordningen, eftersom Niko Tube och NTRP i rätt tid skulle ha kunnat framföra sina argument, om kommissionen före antagandet av den omtvistade förordningen hade underrättat dem om omständigheterna i faxmeddelandet av den 26 juni 2006. De hade således bättre kunnat ta till vara sina intressen och, i förekommande fall, påverka det administrativa förfarandet så att utgången blev en annan.
- 76 I punkt 64 i den överklagade domen gör förstainstansrätten rätt i att erinra om domstolens praxis avseende iakttagandet av den rätt till försvar som tillkommer parter som är föremål för en antidumpningsundersökning. Enligt denna rättspraxis ska berörda företag ha getts tillfälle att under det administrativa förfarandet framföra sina synpunkter på huruvida de påstådda omständigheterna och förhållandena verkligen föreligger och är relevanta och på den bevisning som enligt kommissionen styrker dess påstående om att det har förekommit dumpning och att denna har orsakat skada (dom av den 27 juni 1991 i mål C-49/88, Al-Jubail Fertilizer mot rådet, REG 1991, s. I-3187, punkt 17).
- 77 Det ska betonas att iakttagande av rätten till försvar är av grundläggande vikt i förfaranden om antidumpningsundersökningar (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Al-Jubail Fertilizer mot rådet, punkterna 15–17, och, analogt, dom av den 21 september 2006 i mål C-113/04 P, Technische Unie mot kommissionen, REG 2006, s. I-8831, punkt 55, och dom av den 1 oktober 2009 i mål C-141/08 P, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mot rådet, REG 2009, s. I-9147, punkt 93).
- 78 Det ska i synnerhet erinras om att det följer av domstolens praxis att det inte kan krävas att Niko Tube och NTRP visar att kommissionen skulle ha fattat ett annat beslut, utan endast att ett sådant antagande inte är helt uteslutet, då dessa parter hade kunnat förbereda ett bättre försvar om förfarandefelet inte hade begåtts (se domen i det ovannämnda målet Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mot rådet, punkt 94 och där angiven rättspraxis).
- 79 Den omständigheten att det finns ett fel som hänför sig till rätten till försvar kan emellertid endast föranleda ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen om det finns en möjlighet att det administrativa förfarandet på grund av detta fel hade kunnat leda till ett annat resultat och att Niko Tubes och NTRP:s rätt till försvar således verkligen har påverkats (se domen i det ovannämnda målet Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mot rådet, punkt 107).
- 80 De framgår av de handlingar som getts in till domstolen att förstainstansrätten gjorde rätt när den i punkt 203 i den överklagade domen fann att det är först i den andra handlingen med slutliga uppgifter av den 24 april 2006 som Niko Tube och NTRP underrättades om den omständigheten att

justeringen, avseende den försäljning till gemenskapen för vilken Sepco varit verksam, hade genomförts enligt artikel 2.10 i i grundförordningen och inte enligt artikel 2.9 i denna, såsom hade angetts i den första handlingen med slutliga uppgifter. Kommissionen förklarade emellertid inte i den andra handlingen varför artikel 2.10 i i grundförordningen var tillämplig i förevarande fall. Det var mot denna bakgrund som Niko Tube och NTRP meddelade kommissionen i skrivelse av den 4 maj 2006 att det ankommer på den att visa att Sepcos verksamhet liknade den som bedrivs av en agent som arbetar på provisionsbasis.

- 81 Förstainstansrätten har emellertid slagit fast att det var först med ett fax av den 26 juni 2006, det vill säga dagen innan den omtvistade antidumpningsförordningen antogs, som kommissionen tillhandahöll de skäl som den ansåg motiverade den omständigheten att Sepcos verksamhet liknade en agents och att justeringen enligt artikel 2.10 i i grundförordningen således var berättigad. Denna slutsats har inte bestritts i förevarande fall.
- 82 Det är inte möjligt att med hänvisning till den omständigheten att förstainstansrätten i punkt 209 i den överklagade domen stöder sig på slutsatserna i punkterna 185–188 i samma dom – enligt vilka de tre omständigheterna i kommissionens fax av den 26 juni 2006 inte kunde betraktas som indicier på att Sepcos funktioner liknade de funktioner som en agent som arbetar på provisionsbasis fyller, eller att Sepco och NTRP inte utgjorde ”en enda ekonomisk enhet” – ifrågasätta förstainstansrättens fastställande i sak att Niko Tube och NTRP underrättades om motiveringen av den rättsliga grunden för justeringen i fråga först dagen innan rådet antog den omtvistade antidumpningsförordningen.
- 83 Såsom domstolen har framhållit i punkt 78 i förevarande dom, är det tillräckligt för att rätten till försvar ska anses ha påverkats att visa att Niko Tube och NTRP hade kunnat försvara sina intressen bättre om något förfarandefel inte hade begåtts.
- 84 I förevarande fall kunde Niko Tube och NTRP emellertid framföra argument vid förstainstansrätten som den godtog och på grundval av vilka den i punkterna 190 och 243 i den överklagade domen fann att talan skulle bifallas såvitt avsåg den del i den fjärde grunden till stöd för talan om ogiltigförklaring som avsåg rådets uppenbart oriktiga bedömning vid tillämpningen av artikel 2.10 i i grundförordningen, varför den delvis ogiltigförklarade den omtvistade förordningen. I likhet med vad förstainstansrätten har framhållit i punkt 209 i den överklagade domen anser domstolen att denna omständighet visar att en underrättelse i ett tidigare skede av innehållet i kommissionens fax av den 26 juni 2006 skulle ha gjort det möjligt för Niko Tube och NTRP att vid institutionerna, före antagandet av den omtvistade förordningen, framföra de argument som förstainstansrättens beslut om ogiltigförklaring grundas på och därmed styrka påståendet om att kommissionen inte förfogade över någon konkret bevisning till stöd för att vidta den omtvistade justeringen.
- 85 Visserligen godtog förstainstansrätten i punkterna 185–190 i den överklagade domen ovannämnda del i fjärde grunden endast vad avser förhållandet mellan Sepco och NTRP och underkände den såvitt avser förhållandet mellan Sepco och Niko Tube. Om den aktuella bevisningen däremot hade meddelats tidigare under det administrativa förfarandet, hade det inte ankommit på förstainstansrätten utan på rådet och kommissionen att bedöma bevisningens inverkan på de två förhållandena mot bakgrund av de argument som Niko Tube och NTRP framförde därefter. Oaktat sina konstateranden i sak i punkterna 185–190 kunde således förstainstansrätten, utan att motsäga sig själv och genom att godta Niko Tubes och NTRP:s sjätte grund i första instans, slå fast i punkterna 210 och 211 i den överklagade domen att inte bara NTRP utan även Niko Tube hade kunnat säkerställa sitt försvar bättre och i förekommande fall ha påverkat förfarandet så att utgången blev en annan om kommissionen inte hade gjort sig skyldig till någon felaktighet.
- 86 Mot denna bakgrund har Niko Tube och NTRP inte hörts vederbörligen under någon del av det administrativa förfarandet avseende de grunder som de behövde göra gällande mot den planerade justeringen.

- 87 Överklagandet kan således inte bifallas såvitt avser grunderna 5–7 i rådets huvudöverklagande och grund 4 i kommissionen huvudöverklagande och varigenom de har gjort gällande att Niko Tubes och NTRP:s rätt till försvar inte har åsidosatts.
- 88 Huvudöverklagandena ska således ogillas i sin helhet.

Anslutningsöverklagandena

- 89 Niko Tube och NTRP har till stöd för sina anslutningsöverklaganden gjort gällande att det var fel av förstainstansrätten att ogilla talan i första instans såvitt avsåg deras första, andra och fjärde grunder. Niko Tube och NTRP har i detta hänseende anfört tre grunder. Den första grunden avser förstainstansrättens beslut att rådet varken hade gjort en uppenbart oriktig bedömning eller hade åsidosatt icke-diskrimineringsprincipen när det fastställde normalvärdet, eftersom rådet, enligt Niko Tube och NTRP, beaktade produkter som de inte tillverkade när det beräknade dumpningsmarginalen. Som andra grund har Niko Tube och NTRP gjort gällande att förstainstansrättens rättstillämpning var felaktig när den slog fast att den ekonomiska skadan hade fastställts i enlighet med artikel 3 i grundförordningen. Vad slutligen beträffar Niko Tubes och NTRP:s tredje grund avser den förstainstansrättens konstaterande att Sepco handlade för Niko Tubes räkning som en agent som arbetar på provisionsbasis.

Den första grunden i anslutningsöverklagandet

Parternas argument

- 90 Den första grunden som Niko Tube och NTRP har åberopat består av fem delar. Den första delen avser åsidosättande av rätten att höras. I den andra delen har det gjorts gällande att förstainstansrätten har överskridit gränserna för sin domstolsprövning. Den tredje delen rör den omständigheten att förstainstansrätten inte har prövat en av de grunder som Niko Tube och NTRP hade gjort gällande. I den fjärde delen har dessa parter anfört att förstainstansrätten gjorde en uppenbart oriktig bedömning vad avser kommissionens omsorgsplikt. Slutligen avser den femte delen att förstainstansrätten har missuppfattat den tydliga innebörden av den bevisning som förebringades vid den.
- 91 Niko Tube och NTRP har i den första delgrunden anfört att förstainstansrättens rättstillämpning var felaktig och att förstainstansrätten åsidosatte deras rätt till försvar genom att fastställa institutionernas beslut att inte utesluta atomrör – det vill säga produkter som de med handlingar som stöd hävdade att de inte tillverkade – vid beräkningen av dumpningsmarginalen. Förstainstansrätten gjorde därvid fel i att beakta ny bevisning som rådet lade fram för första gången under förfarandet. Såsom Niko Tube och NTRP har gjort gällande i den första grundens andra del, överskred förstainstansrätten följaktligen sin kontrollbehörighet, och dess rättstillämpning var felaktig när den gjorde det möjligt för institutionerna att inkomma med nya omständigheter och förklaringar.
- 92 Vad avser denna sista punkt har Niko Tube och NTRP i den första grundens tredje del hävdade att rådets förklaringar och påståenden kom för sent, eftersom de inte ingick i de handlingar som sammanställdes under det administrativa förfarandet. För att rätten till försvar skulle iakttas borde de således inte ha beaktats. Förstainstansrätten tog hänsyn till denna grund i förhandlingsrapporten, men berörde den inte i den överklagade domen.
- 93 Vidare har Niko Tube och NTRP i den första grundens fjärde del gjort gällande att förstainstansrätten gjorde fel när den i punkterna 52 och 53 i den överklagade domen fann att kommissionen hade fullgjort sin omsorgsplikt under prövningen av uppgifterna avseende försäljningen av atomrören. Förstainstansrätten fann nämligen att enbart två av de tio olika argument som institutionerna hade

framfört till stöd för att de hade fullgjort sin omsorgsplikt kunde motivera deras "berättigade bekymmer". Enligt Niko Tube och NTRP vilar förstainstansrättens slutsats att institutionerna har fullgjort sin omsorgsplikt, trots att den fann att endast två av institutionernas tio argument kunde godkännas, inte på en skälig bedömning och är således felaktig och ogrundad.

- 94 Vad slutligen uppgifterna till institutionerna om försäljningen av atomrör beträffar, har Niko Tube och NTRP i den första grundens femte del anfört att förstainstansrätten gjorde fel när den bedömde att dessa uppgifter, som lämnades in under det administrativa förfarandet, hade kunnat vara "förvirrande för de av kommissionens tjänstemän som var ansvariga för undersökningen", eftersom förstainstansrättens slutsats byggde på argument som inte kunde provas, och som i varje fall var felaktiga och ogrundade, och som institutionerna presenterade för första gången vid förstainstansrätten. Förstainstansrättens slutsatser i punkt 53 i den överklagade domen, att normalvärdet fastställts på ett skäligt sätt och att kommissionen iakttog sin skyldighet att omsorgsfullt och opartiskt pröva alla relevanta omständigheter i ärendet, är följaktligen uppenbart oriktiga.
- 95 Vad beträffar dessa grunder har rådet och kommissionen påpekat att Niko Tube och NTRP inte har visat att någon av de fem invändningar som gjordes gällande mot förstainstansrättens slutsats i den överklagade domen om att normalvärdet hade fastställts på ett skäligt sätt var välgrundad. Enligt dessa institutioner kan anslutningsöverklagandet således inte bifallas såvitt avser den första grunden.

Domstolens bedömning

- 96 Niko Tube och NTRP har gjort gällande att förstainstansrättens rättstillämpning var felaktig och innebar att deras rätt till försvar åsidosattes, eftersom den i punkterna 47–55, 59 och 60 i den överklagade domen beaktade ny bevisning, det vill säga den nya motiveringen från rådet och kommissionen till varför de inte uteslöt atomrören vid beräkningen av normalvärdet, och nya omständigheter som åberopades till stöd för denna motivering, vilka inte meddelades Niko Tube och NTRP under det administrativa förfarandet.
- 97 I punkt 67 i den överklagade domen fann förstainstansrätten, i motsats till vad Niko Tube och NTRP anfört, att – utan att det var nödvändigt att pröva huruvida överväganden som rörde uteslutandet av de atomrör som omfattas av produktkodnummer KE4 och teknisk standard TU 14-3P-197-2001 var av väsentlig betydelse för att beräkna normalvärdet – ingen ny omständighet eller motivering hade lämnats i de skrivelser som de faktiskt tog emot den 27 juni 2006, det vill säga dagen för antagandet av den omtvistade förordningen.
- 98 I synnerhet har Niko Tube och NTRP påstått att rådet och kommissionen, under det administrativa förfarandet, inte beaktade den omständigheten att atomrören inte motsvarade produkten i fråga, det vill säga den produkt som påståendena om dumpning avser. Enligt Niko Tube och NTRP tillverkade de inte denna typ av rör. I övrigt har rådet och kommissionen inte i något skede av det administrativa förfarandet hävdats att den av Niko Tube och NTRP framlagda inköpslistan gjorde det möjligt att kullkasta detta argument. Enligt dem finns det ingen anteckning i undersökningshandlingarna om att de inte har samarbetat för att identifiera leverantören. Denna underlåtenhet, som institutionerna har tillskrivit Niko Tube och NTRP, har likafullt åberopats till stöd för institutionernas beslut. Institutionernas argument att de inte var i stånd att kontrollera huruvida påståendet att atomrören inte tillverkades av Niko Tube och NTRP var riktigt, med anledning av att denna bevisning vilade på nya uppgifter, kan emellertid inte godtas. Enligt Niko Tube och NTRP vilade nämligen deras påstående i själva verket på uppgifter som de hade lämnat tidigare. Niko Tube och NTRP framhöll i detta hänseende att förstainstansrätten själv, i punkt 48 i den överklagade domen, bedömde att det frågeformulär som försäljningsbolaget SPIG behövde fylla i enbart avsåg försäljningar till unionen och att förteckningen "DMsales", avseende försäljningar till den ukrainska marknaden, gavs in på eget initiativ.

- 99 Förstainstansrätten fann därvid i punkterna 45 och 46 i den överklagade domen att den omständigheten att de rör som tillverkas enligt standard 14-3P TU-197-2001 inte hade upptagits i Niko Tubes och NTRP:s försäljningsförteckningar indikerade för kommissionen att de inte hade sålt nämnda atomrör, inte ens till sitt närstående försäljningsbolag SPIG. I punkt 46 i den överklagade domen fann förstainstansrätten även att förteckningarna över Niko Tubes och NTRP:s produktionskostnader, benämnda "DMcop" och "ECcop", inte omfattade någon av de produkter som tillverkades enligt teknisk standard TU 14-3P-197-2001. Härav drog förstainstansrätten slutsatsen att förteckningarna visade att inte någon av de produkter som nämns däri hade tillverkats Niko Tube och NTRP i enlighet med teknisk standard TU 14-3P-197-2001. Förstainstansrätten framhöll likväl, i punkterna 47 och 48 i den överklagade domen, att det i den förteckning – med rubriken "DMSales" – över försäljning på den inhemska marknaden som hade ingetts av SPIG i dess svar på det frågeformulär som kommissionen tillsände det bolaget, emellertid upptagits sex transaktioner avseende atomrör enligt produktkodnummer KE4 som tillverkas enligt den tekniska standarden TU 14-3P-197-2001, och som endast tillhandahölls av bolaget NTRP.
- 100 Även om det visade sig i handlingarna i målet vid förstainstansrätten att de sex transaktionerna i själva verket endast avsåg den ukrainska marknaden, slog förstainstansrätten dels i punkt 50 i den överklagade domen fast att kommissionen likväl förfogade över motsägelsefulla uppgifter eller åtminstone uppgifter vilkas giltighet kunde ifrågasättas, dels i punkt 51 i nämnda dom fast att Niko Tube och NTRP inte försökt skingra detta tvivel genom att visa att de sex transaktionerna i fråga avsåg SPIG:s köp från en oberoende leverantör.
- 101 Den första grundens två första delar om åsidosättande av rätten till försvar respektive förstainstansrättens överskridande av gränserna för sin domstolsprövning förutsätter att förstainstansrätten skulle ha bedömt som för sent inkomna de skäl som unionsinstitutionerna åberopade för första gången vid denna till stöd för avslaget på Niko Tubes och NTRP:s begäran om att atomrör med produktkodnummer KE4 skulle undantas från beräkningen av normalvärdet, eftersom dessa skäl framfördes först vid förstainstansrätten och inte framgick av det administrativa förfarandet.
- 102 Det räcker i detta hänseende att framhålla, såsom generaladvokaten har gjort i punkt 182 i sitt förslag till avgörande, att det följer av punkterna 47–55, 59 och 60 i den överklagade domen att förstainstansrätten, vid prövningen av ogiltighetsgrunderna avseende en uppenbart oriktig bedömning och åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen, begränsade sig till att beakta omständigheter som framgick av de handlingar som utväxlades under det administrativa förfarandet.
- 103 Genom att pröva huruvida rådet hade gjort en uppenbart oriktig bedömning när det avslog Niko Tubes och NTRP:s begäran att utesluta atomrör med produktkodnummer KE4 vid beräkningen av normalvärdet och dumpningsmarginalen med hänsyn till att de inte tillverkade dem, prövade förstainstansrätten motiveringen för avslaget särskilt i förhållande till själva det sammanhang i vilket motiveringen gjordes. Därigenom satte förstainstansrätten åter in avslaget på begäran i dess sammanhang, när den framhöll den omständigheten att det angavs en enda leverantör av atomrör som omfattades av produktkodnummer KE4 i SPIG:s förteckning över leverantörer och inköp, nämligen NTRP, vilket kunde ha en inverkan på påståendet om att Niko Tube och NTRP inte tillverkade nämnda rör. Ett sådant sammanhang, och särskilt den i punkt 50 i den överklagade domen nämnda omständigheten att kommissionen förfogade över motsägelsefulla uppgifter avseende NTRP:s tillverkning av atomrör med produktkodnummer KE4, hade Niko Tube och NTRP säkerligen vetskap om. Förstainstansrätten slog nämligen fast i punkt 51 i den överklagade domen att de hade sänt handlingar till kommissionen som gav upphov till denna förvirring, nämligen handlingar som föreställde fakturor som skulle avse sex transaktioner avseende atomrör med produktkodnummer KE4, vilka transaktioner felaktigt upptogs i SPIG:s försäljningsförteckning.
- 104 Det följer av det ovan anförda att förstainstansrättens svar på två av de grunder som prövades i punkterna 47–55, 59 och 60 i den överklagade domen inte vilar på skäl som unionsinstitutionerna har gjort gällande för sent.

- 105 Första grundens tredje del avser den omständigheten att förstainstansrätten inte prövade Niko Tubes och NTRP:s grund om att rådets förklaringar och påståenden i dess svarsinlaga skulle lämnas utan avseende i syfte att iaktta Niko Tubes och NTRP:s rätt till försvar, eftersom de hade åberopats för sent. Enligt domstolens fasta rättspraxis innebär inte den motiveringsskyldighet som åvilar förstainstansrätten någon skyldighet att lämna en uttömmande redogörelse för vart och ett av de resonemang som parterna i tvisten fört. Motiveringen kan således vara underförstådd, under förutsättning att den ger de berörda personerna möjlighet att få reda på skälen till varför de ifrågavarande åtgärderna vidtagits (se dom av den 18 december 2008 i de förenade målen C-101/07 P och C-110/07 P, *Coop de France Bétail et Viande* mot kommissionen, REG 2008, s. I-10193, punkt 75).
- 106 Mot bakgrund av det ovan anförda ska förstainstansrätten underförstått anses ha underkänt argumentet i fråga, eftersom den prövade och inte godtog ogiltighetsgrunderna om en uppenbart oriktig bedömning respektive åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen, vilka enligt Niko Tubes och NTRP:s utsago vilar på skäl som de anser vara för sent åberopade.
- 107 Vad beträffar den första grundens fjärde del avseende Niko Tubes och NTRP:s argument att förstainstansrätten gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den i punkt 55 i den överklagade domen inte godtog den grund som de hade åberopat avseende institutionernas omsorgsplikt vid fastställandet av normalvärdet, har Niko Tube och NTRP anfört att förstainstansrätten hade i uppgift att pröva huruvida kommissionen med vederbörlig omsorg, det vill säga på ett skäligt sätt, hade bedömt den bevisning den förfogade över, och inte huruvida det sätt på vilket kommissionen hade bedömt bevisningen var enhetligt.
- 108 Det ska därvid preciseras att frågan huruvida förstainstansrätten mot bakgrund av dessa konstateranden hade fog för att dra den slutsatsen att institutionerna varken åsidosatte sin omsorgsplikt eller sin motiveringsskyldighet är en rättsfråga som ska prövas av domstolen i mål om överklagande (se domen i det ovannämnda målet *Moser Baer India* mot rådet, punkt 34).
- 109 Det ska i detta sammanhang först framhållas att förstainstansrätten inte har räknat upp någon lista med tio omständigheter, utan att den i punkterna 33–37 i den överklagade domen har erinrat om de fem grupper skäl med stöd av vilka institutionerna avlog begäran att atomrör med produktkodnummer KE4 skulle uteslutas från beräkningen av normalvärdet och dumpningsmarginalen.
- 110 Förstainstansrätten har förvisso i punkt 46 i den överklagade domen angett att Niko Tube och NTRP hade lagt fram bevisning för att de inte tillverkade atomrören med produktkodnummer KE4. I punkterna 47 och 48 i den överklagade domen noterade förstainstansrätten emellertid att NTRP, enligt uppgift från SPIG, hade tillhandahållit atomrör enligt produktkodnummer KE4 som tillverkas enligt den tekniska standarden TU 14-3P-197-2001. I motsats till vad Niko Tube och NTRP har hävdade, betraktade förstainstansrätten inte det argumentet som ”grundlöst” i punkt 48 i den angripna domen, enligt vilket SPIG hade angett NTRP som enda leverantör av nämnda rör. Tvärtom fann förstainstansrätten att ”SPIG inte [hade gjort] något fel när bolaget ... inte nämnde någon annan leverantör än NTRP”, eftersom de aktuella rören tydligen hade blivit föremål för återförsäljning på den ukrainska marknaden.
- 111 Det finns vidare inte anledning att tolka den omständigheten att förstainstansrätten inte uttalade sig specifikt om vissa faktorer som uppräknats i Niko Tubes och NTRP:s anslutningsöverklagande som ett konstaterande av att förstainstansrätten ansåg att dessa faktorer ”saknade relevans”. Det är fullt möjligt att förstainstansrätten efter legitima processekonomiska överväganden bedömde att det, inom ramen för prövningen av en grund avseende en uppenbart oriktig bedömning som det låg sökandena att styrka, inte ankom på den att granska alla argument som institutionerna framfört till stöd för sin slutsats, i den mån vissa av de omständigheter som det redogjorts för räckte för att stödja nämnda slutsats.

- 112 Niko Tube och NTRP har själva medgett att förstainstansrätten fann det utgöra ett "berättigat bekymmer" att de hade underlåtit att lägga fram bevis som på ett tydligt sätt kunde visa att ifrågavarande rör hade köpts av en oberoende tredje part och inte av NTRP och att kommissionen under kontrollbesöket på plats inte hade tagit upp frågan om atomrör som omfattades av produktkodnummer KE4, eftersom Niko Tube och NTRP ännu inte framställt sin begäran om undantag för nämnda rör. I sak var det på grundval av dessa två faktorer som förstainstansrätten fann att institutionerna inte gjorde fel i att avslå Niko Tubes och NTRP:s begäran att utesluta atomrör med produktkodnummer KE4 från beräkningen av normalvärdet och dumpningsmarginalen. Argumentet att Niko Tube och NTRP bestrider den sistnämnda bedömningen och försöker ifrågasätta den inför domstolen utgör en bedömning i sak, som inte omfattas av domstolens behörighet inom ramen för ett överklagande.
- 113 Det följer av det ovan anförda att, även om förstainstansrätten enbart har beaktat två av de faktorer som unionsinstitutionerna åberopade för att underbygga sin slutsats i sak, betyder det inte att dessa har underlåtit att omsorgsfullt och opartiskt pröva alla de uppgifter som de hade underrättats om under det administrativa förfarandet.
- 114 Vad avser den första grundens femte del om den påstådda missuppfattningen av bevisning, ska det framhållas, med anledning av att Niko Tube och NTRP – i motsats till vad förstainstansrätten ansåg i punkterna 49 och 50 i den överklagade domen – har hävdat att deras svar på kommissionens frågeformulär inte innehöll några motsägelsefulla uppgifter, att det var efter en prövning inte bara av Niko Tubes och NTRP:s svar i frågeformuläret utan även av svaren från deras närstående försäljningsbolag SPIG, som förstainstansrätten slog fast i punkt 50 i den överklagade domen att kommissionen förfogade över motsägelsefulla uppgifter. Förstainstansrätten grundade sin slutsats bland annat på konstaterandet i punkterna 47 och 48 i den överklagade domen att NTRP, enligt uppgift från SPIG, hade tillhandahållit rör med produktkodnummer KE4 som tillverkas enligt den tekniska standarden TU 14-3P-197-2001. Förstainstansrätten har därigenom inte missuppfattat Niko Tubes och NTRP:s svar i kommissionens frågeformulär.
- 115 Sedan finns det även anledning att framhålla att förstainstansrätten, mot bakgrund av det ovan anförda, inte heller missuppfattade bevisningen i målet när den i punkt 52 i den överklagade domen slog fast att kommissionen hade uppfyllt sin omsorgsplikt.
- 116 Vad slutligen gäller Niko Tubes och NTRP:s påstående avseende förstainstansrättens bedömning i artikel 51 i den överklagade domen, enligt vilket det faktum att SPIG:s köpfakturer inte översattes till engelska enbart utgör en förevändning för att slå fast att Niko Tube och NTRP inte sökte skingra kommissionens tvivel avseende de motsägelsefulla svaren, konstaterar domstolen att Niko Tube och NTRP inte har återgett eller bilagt aktuella fakturer till anslutningsöverklagandet för att styrka förstainstansrättens påstådda missuppfattning av handlingarna. I stället har de hänvisat till en bilaga till rådets svarsinlägga vid förstainstansrätten, vilken bilaga innehöll en kopia på handlingarna.
- 117 Mot bakgrund av domstolens fasta praxis att en påstådd missuppfattning av omständigheterna eller bevisningen ska framstå som uppenbar av handlingarna i målet utan att det är nödvändigt att göra en ny bedömning av de faktiska omständigheterna och av bevisningen (se dom av den 6 april 2006 i mål C-551/03 P, General Motors mot kommissionen, REG 2006, s. I-3173, punkt 54, och av den 7 juni 2007 i mål C-362/05 P, Wunenburger mot kommissionen, REG 2007, s. I-4333, punkt 67), räcker dessa omständigheter för att underkänna invändningen.

Andra grunden i anslutningsöverklagandet

- 118 Den andra grunden i anslutningsöverklagandet består av nio delar. Enligt Niko Tube och NTRP var, för det första, förstainstansrättens rättstillämpning felaktig när den underkände den andra grunden i ansökan, eftersom den inte prövade huruvida artikel 3.2 i grundförordningen hade åsidosatts. För det

andra var förstainstansrättens tillämpning av artikel 3.2 i denna förordning felaktig. I den tredje delen har det gjorts gällande att förstainstansrätten tillämpade artikel 18.3 i förordningen felaktigt. För det fjärde var förstainstansrättens rättstillämpning felaktig när den inte prövade alla kriterier i artikel 18.3 i samma förordning. Den femte delen avser förstainstansrättens åsidosättande av rätten att höras, medan den sjätte avser förstainstansrättens överskridande av sin kontrollbehörighet. I den sjunde delen har Niko Tube och NTRP anfört att förstainstansrätten inte i tillräcklig grad motiverade sitt beslut och att den gjorde en oriktig bedömning. Vad slutligen avser de åttonde och nionde delarna, har Niko Tube och NTRP gjort gällande att förstainstansrätten inte berörde den ytterligare grund som de hade åberopat, och att dess prövning av villkoren för tillämpningen av artikel 19.3 i grundförordningen innebar felaktig rättstillämpning.

- 119 Den andra grundens nionde del i anslutningsöverklagandet avser Niko Tubes och NTRP:s påstående att förstainstansrättens rättstillämpning var felaktig när den slog fast att talan inte kunde bifallas såvitt avsåg grunden om åsidosättande av artikel 19.3 i grundförordningen.

Parternas argument

- 120 I den aktuella grundens första del har Niko Tube och NTRP hävdat att förstainstansrätten inte prövade deras grund om att institutionerna hade åsidosatt artikel 3.2 i grundförordningen. Enligt dem fastställdes skada i den mening som avses i denna bestämmelse i nu aktuellt mål med stöd av bristfällig bevisning, med hänsyn till att ett visst antal produktions- och distributionsbolag inte hade samarbetat och vilka med anledning härav inte ingick i den referensgrupp med representanter från den berörda industrisektorn i unionen, med stöd av vilken institutionerna uppskattade den ekonomiska skadan. Härav följer att förstainstansrätten vid en korrekt tillämpning av artikel 3.2 i grundförordningen skulle ha slagit fast att den ekonomiska skadan under dessa omständigheter inte lagligen hade kunnat fastställas, eftersom det saknades faktiska bevis i den mening som avses i denna bestämmelse. Förstainstansrätten åsidosatte därvid artikel 3.2 i grundförordningen när den nöjde sig med en prövning av inkomna uppgifters förenlighet med artikel 18.3 i förordningen för att fastställa huruvida uppgifterna var relevanta för uppskattningen av skadan. Förstainstansrätten borde ha slagit fast att institutionerna hade gjort en uppenbart oriktig bedömning när de bestämde den ekonomiska skadan på grundval av uppgifter som inte täckte en väsentlig del av industrin i unionen. Om förstainstansrätten i stället hade tillämpat det för ändamålet lämpliga kriteriet, hade den slagit fast att den del av bolagen i den berörda industrisektorn i unionen som inte hade samarbetat svarade för 12 procent av försäljningen i den sektorn.
- 121 I den andra delgrunden har det anförts att förstainstansrättens rättstillämpning var felaktig när den fann att ett produktionsbolag som står nära de klagande producenterna i princip inte behöver medverka i någon undersökning och att en undersökning av de priser som tillämpas mellan en klagande och dennes närstående handlare räcker för att slå fast om handlarens prestation är av betydelse vid fastställandet av den ekonomiska skadan och således om den sistnämnde behöver inkomma med ett särskilt svar på frågeformuläret. Enligt Niko Tube och NTRP gjorde förstainstansrättens bedömning det möjligt för en producent i unionen att helt enkelt välja vilka bolag i koncernen som inte skulle stödja klagomålet och inte behövde inkomma med uppgifter. Förstainstansrättens tillämpning av artikel 3.2 i grundförordningen var därigenom felaktig.
- 122 I den tredje delen har Niko Tube och NTRP gjort gällande att förstainstansrättens rättstillämpning i samband med kontrollen av lagenligheten av rådets och kommissionens tillämpning av artikel 18.3 i grundförordningen var felaktig. Enligt Niko Tube och NTRP är det, för att bedöma huruvida de uppgifter som saknas "gör det orimligt svårt att komma fram till ett rimligt tillförlitligt avgörande" i den mening som avses i denna bestämmelse, nödvändigt att pröva dels verkan av att närstående bolag inte har samarbetat "i förhållande till produktionen och i stickprovet upptagna berörda gemenskapsproducenters försäljning", dels "den sammantagna omfattningen av det bristande samarbetet i förhållande till gemenskapsindustrins produktion och sammanlagda försäljning". I

förevarande fall har förstainstansrätten felaktigt begränsat sin prövning till frågan huruvida slutsatserna om ekonomisk skada var relevanta genom att uteslutande stödja sig på omfattningen av de självständiga närstående bolagens bristande samarbete, i förhållande till den sammanlagda försäljningen och produktionen i industrin i unionen.

- 123 Niko Tube och NTRP har i den fjärde delen i samma grund i huvudsak påstått att förstainstansrätten inte gjorde någon vederbörlig kontroll av huruvida artikel 18.3 i grundförordningen skulle tillämpas, eftersom den inte prövade vart och ett av de fyra kriterier som nämns i artikeln på varje bolag. När förstainstansrätten undersökte om dessa fyra krav var uppfyllda i förevarande fall koncentrerade den sig i övrigt enbart på två av de kriterier som gjorde det möjligt att fastställa skadan, nämligen uppgifter om försäljningen och i viss utsträckning uppgifter om produktionen. I bestämmelserna om skada föreskrivs emellertid femton indicier på skador, där samtliga ska beaktas vid bedömningen av en skada. Mot denna bakgrund har förstainstansrätten dragit fel slutsatser avseende samarbetet mellan de producenter som omfattades av stickprovet och således avseende fastställandet av skadan i den omtvistade förordningen, såsom dessa slutsatser anges i punkterna 97–108 och 112 i den överklagade domen.
- 124 I den andra grundens femte del i anslutningsöverklagandet har det hävdats att förstainstansrätten åsidosatte Niko Tubes och NTRP:s rätt till försvar, dels eftersom domen bygger på omständigheter och förklaringar som de inte underrättades om under det administrativa förfarandet och över vilka de inte bereddes tillfälle att yttra sig, dels eftersom förstainstansrätten fann det utrett att vissa omständigheter förelåg trots att detta inte gick att härleda ur handlingarna i målet.
- 125 I den andra grundens sjätte del har Niko Tube och NTRP anfört att förstainstansrätten överskred sin kontrollbehörighet. Förstainstansrätten gjorde fel när den i förevarande fall gjorde det möjligt för institutionerna att ge in nya uppgifter och ytterligare förklaringar rörande de faktiska omständigheterna, för att sedermera göra en ny kontroll av ett helt nytt mål.
- 126 I den andra grundens sjunde del i anslutningsöverklagandet har Niko Tube och NTRP gjort gällande att förstainstansrätten inte har motiverat sitt beslut i tillräcklig grad, eftersom den inte till fullo har angivit skälen till varför den valde att beakta vissa sifferuppgifter framför andra – i synnerhet dem som Niko Tube och NTRP hade gjort gällande.
- 127 I den åttonde delgrunden har det anförts att förstainstansrätten inte har prövat Niko Tubes och NTRP:s grund enligt vilken rådets förklaringar och påståenden, som fanns upptagna i svarsinlagan avseende den andra grunden för talan, saknade stöd i handlingarna i undersökningen, varför institutionen hade åsidosatt deras rätt till försvar.
- 128 Enligt den nionde delen i denna grund var förstainstansrättens rättstillämpning i samband med lagenlighetsprövningen av tillämpningen av artikel 19.3 i grundförordningen felaktig. Förstainstansrätten gjorde nämligen fel när den i punkterna 101, 107 och 108 i den överklagade domen fann – oaktat uteblivna svar från bolagen Productos Tubulares, Tenaris West Afrika och VMOG Förenade kungariket på rådets frågeformulär – att rådet inte hade gjort en uppenbart oriktig bedömning. I övrigt har förstainstansrätten underlåtit att pröva om de icke-konfidentiella sammanfattningarna av konfidentiella uppgifter från bolagen VMOG Tyskland, Acecsa och Almesa samt från olika Dalminebolag hade gett Niko Tube och NTRP ”tillräcklig kännedom om de aktuella uppgifternas väsentliga innehåll” under det administrativa förfarandet. Förstainstansrättens rättstillämpning var felaktig, eftersom den varken iakttog den klara och otvetydiga lydelsen i artikel 19.3 i grundförordningen, eller prövade huruvida uppgifterna om produktionen och försäljningen hos de enskilda producenter som inte samarbetade – vilka uppgifter rådet och kommissionen rättsstridigt tog bort från de icke-konfidentiella handlingarna – kunde kontrolleras hos andra lämpliga källor. Om förstainstansrätten hade gjort detta, hade den nämligen kunnat slå fast att Niko Tube och NTRP inte kände till någon lämplig källa och att det således var olämpligt att stödja sig på icke-konfidentiella uppgifter som godtagits felaktigt, eftersom dessa bolags rätt till försvar

därigenom åsidosattes på ett direkt och omotiverat sätt. I övrigt ska frågan huruvida ett lämpligt utlämnade av uppgifterna hade kunnat påverka det administrativa förfarandet bedömas ur det perspektiv som den part har vars rätt till försvar åsidosatts, med beaktande av att denna part hade kunnat yttra sig över de aktuella uppgifternas riktighet och betydelse om dessa vederbörligen hade meddelats parten.

- 129 Enligt rådet har Niko Tube och NTRP i den första delen av andra grunden i anslutningsöverklagandet gjort gällande att förstainstansrätten inte har prövat deras påstående om ett åsidosättande av artikel 3.2 i grundförordningen. Rådet anser att förstainstansrätten, sedan den funnit att institutionerna hade iakttagit artikel 18.3 i grundförordningen, fortsatte sin undersökning genom att pröva huruvida beräkningen av skademarginalen på det hela taget påverkades av de uteblivna svaren på det frågeformulär som institutionerna tillställde olika företag i denna industrisektor i unionen och fann att så inte var fallet. Niko Tube och NTRP kan således inte med framgång hävda att förstainstansrätten begränsade sin prövning till frågan huruvida institutionerna hade iakttagit artikel 18.3 i grundförordningen eller att den inte beaktade påverkan av de uteblivna svaren till frågeformuläret på fastställandet av skadan.
- 130 Rådet har i övrigt gjort gällande att institutionerna hade tillfrågat samtliga producenter i unionen. Den omständigheten att vissa närstående bolag inte besvarade frågeformuläret har emellertid inte påverkat vare sig uppgifterna om varje producent i unionen eller uppgifterna om unionsindustrin i dess helhet.
- 131 Rådet är av den åsikten att domstolen inte kan godta Niko Tubes och NTRP:s argument att fastställandet av den ekonomiska skadan inte styrktes av faktiska bevis och att förstainstansrättens slutsats avseende de faktiska omständigheterna var felaktig med tanke på att det saknades uppgift om försäljningar som motsvarade 10 procent av den sammanlagda försäljningen i unionsindustrin. Rådet anser att Niko Tube och NTRP inte har visat att förstainstansrätten uppenbarligen har missuppfattat bevisningen, eftersom de inte anger närmare vilken bevisning som skulle ha missuppfattats eller vilken felaktig bedömning som ledde till missuppfattningen.
- 132 Rådet har preciserat att förstainstansrätten – vad beträffar Niko Tubes och NTRP:s andra del i andra grunden – fann att om ett bolag inte stödjer ett klagomål, så behöver ”uppgifterna rörande detta bolag ... i princip inte beaktas vid [bedömningen] av situationen för [unionsindustrin] ...”, såvida ett utelämnande av uppgifterna inte innebär att bedömningen snedvrids”. Enligt rådet är således Niko Tubes och NTRP:s påstående om att förstainstansrättens bedömning gör det möjligt för en producent i unionen att helt enkelt välja vilka bolag i koncernen ”som inte [ska] stödja klagomålet och [således inte behöver] inkomma med uppgifter” felaktigt.
- 133 På den andra grundens tredje del har rådet genmält att unionsinstitutionerna ges ett stort utrymme för skönsmässig bedömning i den aktuella artikeln och inte behöver, i varje enskilt fall, uttrycka ”verkan” eller ”räckvidden” av ett bristande samarbete ”i förhållande till” försäljningar och till den berörda producentens produktion som tagits upp i stickprovet eller till produktionen i hela industrisektorn i unionen.
- 134 Avseende den andra grundens fjärde del har rådet erinrat om att artikel 18.3 i grundförordningen inte kan läsas isolerad, utan ska jämföras med artikel 18.1 i denna, i vilken det föreskrivs under vilka omständigheter institutionerna får bortse från vissa uppgifter. Med beaktande av förstainstansrättens slutsats om att de uppgifter som saknades avsåg högst 10 procent av unionsindustrins sammanlagda försäljning och att antidumpningstullen grundades på dumpningsmarginalen, vilken var klart lägre än skademarginalen, har rådet hävdatt att förstainstansrätten gjorde rätt när den fann att rådet inte hade gjort någon uppenbart felaktig bedömning när den bedömde att de uppgifter som saknades inte hade snedvridit fastställandet av skadan och att den inte hade åsidosatt artikel 3.2, 3.3, och 3.5–3.7 i grundförordningen.

- 135 Som svar på den andra grundens femte del har rådet påstått att dessa påståenden vilar på Niko Tubes och NTRP:s bristande förståelse av förhållandet mellan den administrativa undersökningen och domstolsprövningen. I övrigt bygger de omständigheter och förklaringar som räknas upp i punkt 158 i anslutningsöverklagandet på bevisning som framkommit under den administrativa undersökningen. Slutligen har förstainstansrätten prövat och underkänt påståendet om otillräckliga uppgifter under undersökningen. Niko Tube och NTRP har inte anfört att dessa slutsatser skulle vara behäftade med någon felaktig rättstillämpning. De bestred nämligen i själva verket förstainstansrättens slutsatser avseende de faktiska omständigheterna, vilket medför en skyldighet för dem att visa att förstainstansrätten har missuppfattat den bevisning som förebringats vid den, och följaktligen ange exakt vilken bevisning som ska ha missuppfattats. Påståendena i punkt 189 i anslutningsöverklagandet styrks inte av någon bevisning och kan således inte prövas.
- 136 Enligt rådet motsvarar den sjätte delen, enligt vilken förstainstansrätten har överskridit sina befogenheter genom att gå utanför gränserna för domstolsprövningen, den första grundens andra del och kan inte heller den prövas.
- 137 Rådet har gjort gällande att den sjunde delen i den andra grund som Niko Tube och NTRP har åberopat – avseende förstainstansrättens otillräckliga motivering av domen och felaktiga bedömning – inte kan tas upp till prövning, dels eftersom argumentation i den sjunde delen inte uppfyller kraven på precision i ett överklagande, dels eftersom Niko Tube och NTRP – i och med att de bestrider förstainstansrättens slutsatser i sak – ska visa att förstainstansrätten har missuppfattat bevisningen i målet och således precisera den bevisning som har missuppfattats. Vidare är förstainstansrätten inte skyldig att besvara varje enskilt argument som parterna framställer under förfarandet, i synnerhet inte när argumentet underförstått avslås i slutsatserna.
- 138 Vad gäller Niko Tubes och NTRP:s invändning i den andra grundens åttonde del, om att förstainstansrätten inte prövade den ytterligare grund som de hade åberopat, har rådet genmält att även om en sådan grund inte har gjorts gällande har förstainstansrätten likafullt prövat huruvida Niko Tubes och NTRP:s rätt till försvar hade åsidosatts i detta avseende, och den gjorde rätt när den fann att något åsidosättande inte var för handen.
- 139 Slutligen har rådet hävdat att de argument som Niko Tube och NTRP har utvecklat i den andra grundens nionde del, enligt vilka förstainstansrätten gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning i samband med lagenlighetsprövningen av tillämpningen av artikel 19.3 i grundförordningen, delvis ska avvisas eller i vart fall förklaras sakna grund. Rådet har påpekat att slutsatserna i punkterna 101, 107 och 108 i den överklagade domen inte är felaktiga och, närmare bestämt, inte grundar sig på för sent inkommen motivering eller bevisning. Argumentet att förstainstansrätten inte har prövat om de icke-konfidentiella sammanfattningarna av svaren på frågeformuläret från flertalet bolag var tillräckliga, utgör en ny grund och ska således avvisas.
- 140 Enligt rådet ska resonemanget om att förstainstansrätten har åsidosatt artikel 19.3 i grundförordningen underkännas, eftersom Niko Tube och NTRP inte har preciserat vilka delar i den överklagade domen de bestrider. Det är i vilket fall som helst dessa parter tolkning av räckvidden av artikel 19.3 i förordningen som är felaktig i rättsligt hänseende. Det är tydligt att begreppet ”får lämnas utan beaktande” avser att institutionerna inte är skyldiga att lämna uppgifter utan avseende, vilka inte är konfidentiella eller beträffande vilka konfidentiell behandling inte ansetts motiverad. Tvärtom har institutionerna ett stort utrymme för skönsässig bedömning i detta avseende. En part kan begära ogiltigförklaring av en antidumpningsåtgärd med hänvisning till att kommissionen har beaktat konfidentiella uppgifter enbart om vederbörande kan visa att beaktandet har medfört ett åsidosättande av rätten till försvar.
- 141 Det sista argumentet, att förstainstansrätten inom ramen för denna delgrund felaktigt har tillämpat kriteriet i förhållande till vilket det ankommer på förstainstansrätten att avgöra huruvida utlämnandet av uppgifterna hade kunnat leda till ett annat resultat, saknar enligt rådet grund. Rådet anser att ett

förfarandefel kan föranleda att åtgärden ogiltigförklaras endast om det administrativa förfarandet utan denna oegentlighet hade kunnat leda till ett annat resultat, på ett sådant sätt att oegentligheten således faktiskt har inneburit att sökandens rätt till försvar har åsidosatts. Det är därvid inte tillräckligt att Niko Tube och NTRP i det nu aktuella fallet har förklarat på ett abstrakt och allmänt sätt att de hade kunna framföra nya argument om de hade fått dessa sammanfattningar under den administrativa undersökningen.

- 142 Kommissionen har stött rådets ståndpunkt. Närmare bestämt har kommissionen hävdad, inom ramen för den andra grundens första del, som Niko Tube och NTRP har åberopat avseende den påstådda underlåtenheten att pröva ett åsidosättande av artikel 3.2 i grundförordningen, att förstainstansrätten inte har begränsat sin kontroll till att avse förenligheten av den omtvistade förordningen med artikel 18.3 i grundförordningen. Kommissionen anser att förstainstansrätten har beaktat inverkan av de uteblivna svaren på frågeformuläret från närstående bolag på fastställandet av skadan. Niko Tube och NTRP har visserligen antytt att den omständigheten att vissa närstående bolag inte har besvarat frågeformuläret har medfört att en "stor del" av denna industrisektor i unionen har uteslutits. Denna omständighet har emellertid enligt kommissionen inte påverkat uppgifterna om vare sig individuella producenter eller hela denna industrisektor i unionen. I övrigt anser kommissionen att argumentet att förstainstansrätten inte tillämpade rätt kriterium då den inte beaktade att det saknades uppgifter om 12 procent av unionsindustrins försäljning inte kan godtas. Niko Tube och NTRP har inte visat att förstainstansrätten uppenbarligen missuppfattat den framlagda bevisningen och har inte styrkt den felaktiga bedömning som ledde till den påstådda missuppfattningen. Vidare är den åtskillnad som gjorts mellan "gemenskapsindustrin" och "gemenskapsproducenter som står bakom klagomålet" ogrundad, eftersom begreppen gemenskapsindustrin avser gemenskapsindustrin såsom den definieras i punkt 140 i den omtvistade förordningen, det vill säga att den avser gemenskapsproducenter som står bakom klagomålet.
- 143 Kommissionen har erinrat om att Niko Tube och NTRP i den andra grundens tredje del har påstått, för att bedöma huruvida de bristande uppgifterna inte "gör det orimligt svårt att komma fram till ett rimligt tillförlitligt avgörande" i den mening som avses i artikel 18.3 i grundförordningen, att det är nödvändigt att pröva två punkter, nämligen dels verkan av närstående bolags bristande samarbete "i förhållande till produktionen och i stickprovet upptagna närstående gemenskapsproducentens försäljning", dels "den sammantagna omfattningen av det bristande samarbetet i förhållande till gemenskapsindustrins produktion och sammanlagda försäljning". Enligt kommissionen tilldelas institutionerna ett stort utrymme för skönsässig bedömning i artikel 18.3 i grundförordningen vid prövningen av huruvida ofullständiga uppgifter ändå gör det möjligt för dem att fatta ett rimligt tillförlitligt avgörande. Niko Tube och NTRP har i det nu aktuella fallet inte förklarat varför förstainstansrätten skulle ha bedömt de uteblivna uppgifterna i förhållande till produktionen och den sammanlagda försäljningen i denna industrisektor i unionen. Det enda argument som de har framfört gällande varför det är nödvändigt att jämföra de uppgifter som saknas med den närstående producentens försäljningsvolym och produktion är att förstainstansrätten har gjort en sådan jämförelse endast avseende bolaget Acecsa. Enligt kommissionen medför emellertid detta inte att förstainstansrättens rättstillämpning var felaktig när den inte analyserade de andra bolagen på samma sätt.
- 144 Kommissionen anser att den andra grundens fjärde del om den påstådda underlåtenheten att pröva alla de kriterier som nämns i artikel 18.3 i grundförordningen är ogrundad. Niko Tube och NTRP har inte visat att artikel 18.3 i denna förordning ålägger institutionerna att avvisa ofullständig information om bolaget inte har agerat efter bästa förmåga. Vad beträffar verkan av de uteblivna uppgifterna på fastställandet av skadan har Niko Tube och NTRP inte visat att detta påverkade andra relevanta faktorer avseende skadan, på ett sådant sätt att institutionernas fastställande av skadan blir ogiltigt. Kommissionen erinrar i synnerhet om att uppgifterna om bolaget VMOG Tyskland finns i V & M Tysklands svar på frågeformuläret.

Domstolens bedömning

- 145 Den andra grunden för anslutningsöverklagandet avser de skäl i domen som rör konsekvenserna av det uteblivna svaret på kommissionens frågeformulär riktat till de bolag som står nära unionsproducenterna. Grunden består av nio delar. Åtta av dessa delgrunder är riktade mot punkterna 88–112 i den överklagade domen, det vill säga mot de domskäl som finns under rubriken ”åsidosättande av artikel 3.2, 3.3 och 3.5–3.7 i grundförordningen”. Den nionde delgrunden är riktad mot förstainstansrättens prövning i punkterna 130–135 i den överklagade domen av åsidosättandet av artikel 19.3 i grundförordningen.
- 146 Åtta av delarna i den andra grunden – som avser felaktig rättstillämpning som påverkat prövningen av Niko Tubes och NTRP:s grund om åsidosättande av artikel 3.2, 3.3, 3.5–3.7 i grundförordningen om fastställandet av huruvida ekonomisk skada föreligger – ska prövas tillsammans.
- 147 I det nu aktuella fallet grundades den antidumpningstull som Niko Tube och NTRP påfördes på deras dumpningsmarginal, det vill säga 25,7 procent, och inte på skademarginalen om 57 procent, eftersom artikel 9.4 i grundförordningen uppställer regeln om lägsta tull, och nämnda skademarginal var högre än dumpningsmarginalen. Förstainstansrätten bedömde i punkt 111 i den överklagade domen att även om skademarginalen hade grundats på de överlåtelsepriser som unionsproducenterna tillämpade gentemot VMOG Förenade kungariket, Productos Tubulares och gentemot Dalmine närstående bolag, motsvarade försäljningen till dessa bolag högst 10 procent av den totala försäljningen i denna industrisektor i unionen. Enligt förstainstansrätten skulle det således ha varit nödvändigt att de försäljningspriser som dessa närstående bolag tillämpade var fullständigt oproportionerliga i förhållande till priserna för övrig försäljning som beaktats inom ramen för beräkningen av skademarginalen för att denna skulle hamna på en nivå som är lägre än dumpningsmarginalen. Förstainstansrätten fann således i punkt 112 i den överklagade domen att rådet inte gjorde någon uppenbart oriktig bedömning när det bedömde att de till unionsindustrin närstående bolagens uteblivna svar på frågeformuläret varken innebär att fastställandet av skadan eller beräkningen av skademarginalen snedvreds eller att institutionen åsidosatte artikel 3.2, 3.3, och 3.5–3.7 i grundförordningen.
- 148 Niko Tube och NTRP har i den aktuella grundens första del i huvudsak anfört att förstainstansrättens prövning av den grund som åberopades i första instans om åsidosättande av artikel 3.2 i grundförordningen inte var korrekt, eftersom åsidosättandet gjordes beroende av iakttagandet av artikel 18.3 i förordningen. Vidare krävs det i artikel 3.2 i grundförordningen att fastställandet av skada ska grunda sig på faktiska bevis. Niko Tube och NTRP anser emellertid att om förstainstansrätten hade tillämpat rätt kriterium och prövat omfattningen av de uppgifter som saknades med anledning av att unionsindustrin inte samarbetade i förevarande fall, hade den funnit att fastställandet av den ekonomiska skadan inte styrktes av faktiska bevis. Enligt Niko Tube och NTRP finns det andra indicier på att den allmänna nivån på det bristande samarbetet var närmare 20 procent.
- 149 Det framgår av punkt 89 i den överklagade domen att förstainstansrätten, för att bemöta de argument som Niko Tube och NTRP framförde i detta sammanhang i första instans, prövade frågan om det förhållandet att de bolag som var närstående de gemenskapsproducenter som omfattades av stickprovet inte hade besvarat frågeformuläret, utgjorde ett bristande samarbete såvitt avser dessa producenter vilket snedvred resultatet av skadebedömningen i strid med artikel 3.2, 3.3 och 3.5–3.7 i grundförordningen.
- 150 Domstolen delar förstainstansrättens bedömning i punkt 90 i den överklagade domen att det följer av artikel 18.3 i grundförordningen att uppgifter som lämnas i en annan form eller i en annan handling än i svaret på kommissionens frågeformulär inte ska lämnas utan beaktande när villkoren i denna bestämmelse är uppfyllda. I punkt 91 i den överklagade domen fann förstainstansrätten sålunda att när en part har underlåtit att lämna ett svar på frågeformuläret, men har lämnat uppgifter i en annan

handling, kan denna part inte klandras för bristande samarbete, under förutsättning, för det första, att eventuella brister inte är sådana att de gör det orimligt svårt att komma fram till ett rimligt tillförlitligt avgörande, för det andra, att uppgifterna lämnas på ett korrekt sätt i rätt tid och, för det tredje, att de går att kontrollera samt, för det fjärde, att parten har handlat efter bästa förmåga.

- 151 Mot bakgrund av dessa konstateranden gjorde förstainstansrätten rätt när den i punkt 92 i den överklagade domen fann att en unionsproducent som omfattas av stickprovet inte ska anses icke-samarbetsvillig om bristen i de uppgifter, som följer av att ett gemenskapsproducenten närstående bolag underlåter att inge ett svar på kommissionens frågeformulär, inte hade någon väsentlig inverkan på genomförandet av undersökningen.
- 152 Härav följer att förstainstansrätten inte har åsidosatt artikel 3.2 i grundförordningen, vilket Niko Tube och NTRP har hävdad i den första grundens första del i överklagandet, i synnerhet när den med tillämpning av artikel 18.3 i grundförordningen fann att uppgifter avseende en sådan producent inte fick uteslutas automatiskt från dem som beaktades vid beräkningen av den skada som åsamkats unionsindustrin. Överklagandet kan således inte vinna bifall såvitt avser den aktuella grundens första del.
- 153 Innan domstolen prövar den aktuella grundens övriga delar, ska det anges att förstainstansrätten, vad beträffar skademarginalen, i punkt 111 i den överklagade domen fann att "skademarginalen enligt artikel 9.4 i grundförordningen, som innehåller regeln om lägsta tull, endast används för att bestämma storleken på antidumpningstullen när dumpningsmarginalen är högre än skademarginalen. I förevarande fall var den antidumpningstull som påförts [Niko Tube och NTRP] grundad på [deras] dumpningsmarginal, det vill säga 25,7 procent, och inte på skademarginalen som var 57 procent."
- 154 Förstainstansrätten framhöll vidare att "om det antas att skademarginalen grundades på de överlåtelsepriser som gemenskapsproducenterna tillämpade gentemot VMOG Förenade kungariket, Productos Tubulares och gentemot Dalmine närstående bolag, motsvarade försäljningen till dessa bolag högst 10 procent av gemenskapsindustrins totala försäljning. Det skulle således ha varit nödvändigt, såsom rådet har påpekat, att de försäljningspriser som dessa närstående bolag tillämpade var fullständigt oproportionerliga i förhållande till priserna för övrig försäljning som beaktats inom ramen för beräkningen av skademarginalen för att denna skulle hamna på en nivå som är lägre än dumpningsmarginalen."
- 155 Förstainstansrättens konstateranden är riktiga. Såsom generaladvokaten har framhållit i punkt 256 i sitt förslag till avgörande, har Niko Tube och NTRP för övrigt inte gjort gällande att förstainstansrättens resonemang i punkt 111 i den överklagade domen utgör felaktig rättstillämpning.
- 156 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 254 i sitt förslag till avgörande, är det emellertid endast om förstainstansrättens bedömning är rättsstridig som de övriga invändningarna mot förstainstansrättens bedömning angående fastställandet av skadan skulle kunna ha någon verkan. Det ska därvid tilläggas att förstainstansrätten i punkt 102 i den överklagade domen även fann att Acecias inköp av den aktuella produkten inte utgjorde mer än 1 procent av gemenskapsproducenternas försäljning och, i punkterna 98 respektive 103 i denna, att siffrorna för VMOG Tysklands försäljning och produktion samt Almesas försäljningsvolym redan hade beaktats i uppgifterna från V & M Tyskland respektive Tubos Reunidos SA.
- 157 De andra till sjätte delarna i denna grund i överklagandet avser den omständigheten att förstainstansrätten underkände Niko Tubes och NTRP:s grunder i första instans vilka enbart avsåg behandlingen av uppgifterna om de närstående bolagen, till vilka förstainstansrätten uttryckligen hänvisade i punkt 111 i den överklagade domen, eller om ett av de tre närstående bolag som nämns i föregående punkt i den nu aktuella domen. Det är emellertid just dessa bolag, där vart och ett av dem är närstående en europeisk producent, som i punkterna 93 och 94 i den överklagade domen uppges inte ha ingett svar på kommissionens frågeformulär, allra minst i rätt tid.

- 158 Det är således så att även om Niko Tubes och NTRP:s anslutningsöverklagande skulle bifallas såvitt avser andra till sjätte delarna av förevarande grund, blir domslutet i den överklagade domen rättsstridigt och domen upphävd endast om detta avgörande innebär ett ifrågasättande av förstainstansrättens skäl i punkterna 98, 102, 103 och 111 i den överklagade domen beträffande den marginella arten eller innefattandet i de uppgifter som de aktuella närstående bolagens moderbolag har gett in till kommissionen av de närstående bolagens transaktioner avseende den berörda produkten, och där det inte kan bestridas eller där det inte bestritts att de inte har haft en avgörande inverkan på beräkningen av antidumpningstullen. Härav följer att den andra grunden, även om den kan leda till bifall av anslutningsöverklagandet avseende någon av dess andra till sjätte delar, inte kan medföra att den överklagade domen upphävs, eftersom grunden är utan verkan. Således kan anslutningsöverklagandet inte bifallas såvitt avser andra till sjätte delgrunderna.
- 159 I den sjunde delgrunden har Niko Tube och NTRP gjort gällande att förstainstansrättens motivering var bristande och att förstainstansrätten gjorde en oriktig bedömning, eftersom den till stöd för sitt beslut godtog vissa bevis framför andra utan att motivera sitt val. Förstainstansrätten har även förvrängt den bevisning som Niko Tube och NTRP åberopade till stöd för sin ståndpunkt.
- 160 Det ska härvid erinras om att det inte ankommer på domstolen, när den prövar ett överklagande, att ersätta tribunalens bedömning av bevisningen med sin egen. Det ankommer inte på domstolen att kritisera tribunalens val inom ramen för denna bedömning, exempelvis när tribunalen stödjer sig på vissa bevis som den har att bedöma och förkastar andra. Den kan endast konstatera att tribunalen har missuppfattat nämnda bevisning genom att inte tillmäta bevisningen den trovärdighet som påkallas av dess innehåll. Detta är inte fallet, eftersom Niko Tube och NTRP i denna delgrund endast har klandrat förstainstansrätten för att skönsmässigt ha valt mellan bevisning som påståtts vara motsägelsefull, men inte har hävdats att konstaterandena i fråga motsäger den bevisning som förstainstansrätten har använt till stöd för sitt beslut.
- 161 Vad beträffar påståendet om bristande motivering ankommer det inte på domstolen att kräva att förstainstansrätten motiverar varje val när den till stöd för sitt avgörande endast godtar vissa bevis. Motsatt ståndpunkt skulle återigen medföra att domstolen skulle ersätta förstainstansrättens bedömning av bevisningen med sin egen. Detta har den inte behörighet att göra. Mot bakgrund av det ovan anförda kan anslutningsöverklagandet inte bifallas såvitt avser den andra grundens sjunde del.
- 162 I den åttonde delgrunden har Niko Tube och NTRP hävdats att förstainstansrätten inte berörde den ytterligare grund som de åberopade vid denna, vilken avsåg ett åsidosättande av rätten till försvar. Det följer emellertid av punkterna 55 och 56 i Niko Tubes och NTRP:s replik i första instans att det argument som framfördes vid förstainstansrätten avsåg tillämpningen av artikel 19.3 i grundförordningen och inte ett åsidosättande av rätten till försvar.
- 163 I den nionde delgrunden har Niko Tube och NTRP däremot anfört andra invändningar som direkt avser det påstådda åsidosättandet av artikel 19.3 i grundförordningen. Det har anförts att förstainstansrätten har utgått från felaktiga slutsatser som grundade sig på för sent inkommen motivering och bevisning. Vidare har förstainstansrätten inte prövat huruvida de icke-konfidentiella sammanfattningarna av svaren från flera bolag på frågeformuläret var tillräckliga. Förstainstansrätten har dessutom tolkat nämnda artikel 19.3 felaktigt, eftersom den inte har beaktat ett avsiktligt innehållande av icke-konfidentiell information, och att Niko Tube och NTRP hade kunnat uppnå ett bättre resultat under det administrativa förfarandet om de hade fått ta del av den konfidentiella informationen i fråga.
- 164 Enligt artikel 19.1 i grundförordningen ska uppgifter som till sin natur är konfidentiella eller som lämnas konfidentiellt av parter i en undersökning, på välgrundad begäran behandlas konfidentiellt av myndigheterna. I bestämmelsens andra punkt föreskrivs bland annat att de berörda parter som lämnar konfidentiella uppgifter ska lämna icke-konfidentiella sammanfattningar av dessa. I den tredje punkten i artikeln anges att om en begäran om konfidentiell behandling inte anses berättigad och om den

person som lämnar uppgifterna antingen är ovillig att göra uppgifterna tillgängliga eller att tillåta att de lämnas ut på ett mer generellt sätt eller i sammanfattad form, får dessa uppgifter lämnas utan beaktande om inte lämpliga källor på ett tillfredsställande sätt kan påvisa att uppgifterna är korrekta.

- 165 I förevarande fall fann förstainstansrätten i punkt 130 i den överklagade domen att lydelsen i artikel 19.3 i grundförordningen endast gav kommissionen möjlighet att inte beakta konfidentiella uppgifter för vilka en icke-konfidentiell sammanfattning inte fanns tillgänglig. I punkt 131 i den överklagade domen fann förstainstansrätten att kommissionens användning av uppgifter för vilka en icke-konfidentiell sammanfattning inte har lämnats endast kan åberopas av parterna i ett antidumpningsförfarande som grund för ogiltigförklaring av en antidumpningsåtgärd om de kan visa att användningen av uppgifterna utgjorde ett åsidosättande av deras rätt till försvar.
- 166 Av dessa skäl drog förstainstansrätten i punkterna 132–135 i den överklagade domen slutsatsen att även om icke-konfidentiella versioner av bolaget VMOG Förenade kungarikets svar på frågeformuläret, Productos Tubulares svar på frågeformuläret för det första urvalet och e-postmeddelandet av den 24 maj 2006 hade lämnats till Niko Tube och NTRP, skulle det följaktligen inte ha inneburit någon möjlighet att påverka det administrativa förfarandet så, att utgången skulle ha kunnat bli en annan, eftersom dessa uppgifter inte påverkade fastställandet av skadan.
- 167 Det ska först noteras att eftersom Niko Tube och NTRP hänvisar till att det resonemang och den bevisning som förstainstansrätten stöder sig på i punkt 135 i den överklagade domen – genom att hänvisa till punkterna 101, 107 och 108 i denna – skulle vara för sent inkomna, erinrar de endast om att de har invänt mot konstaterandena i dessa punkter i andra delar i överklagandet, utan att därvid göra en särskild invändning.
- 168 Niko Tube och NTRP har för det första gjort gällande att förstainstansrätten inte undersökte, i den förteckning över handlingar som anges i punkt 132 i den överklagade domen och av vilka förstainstansrätten hade konstaterat att det upprättats icke-konfidentiella sammanfattningar, huruvida dessa sammanfattningar skulle ha kunnat ge Niko Tube och NTRP tillräckliga kunskaper om det viktigaste innehållet i handlingarna i fråga.
- 169 Enligt vad kommissionen har gjort gällande i sin svarsskrivelse till anslutningsöverklagandet kan detta argument inte hänföras till den i första instans åberopade grunden att handlingarna utgjorde otillåten bevisning med motiveringen att dessa handlingar innehöll konfidentiella uppgifter som det inte hade gjorts någon icke-konfidentiell sammanfattning av. Det ankom således inte på förstainstansrätten att, efter att ha slagit fast att icke-konfidentiella sammanfattningar hade upprättats med tillämpning av artikel 19.2 i grundförordningen, kontrollera innehållet i var och en av nämnda handlingar. Härav följer att argumentet inte kan godtas i förevarande överklagande.
- 170 För det andra har Niko Tube och NTRP i huvudsak påstått att förstainstansrätten inte prövade den verkliga invändningen avseende åsidosättande av artikel 19.3 i grundförordningen, utan nöjde sig med att bedöma huruvida kommissionens användning av de konfidentiella uppgifterna i punkt 133 i den överklagade domen, utan att det fanns icke-konfidentiella versioner av dem, utgjorde ett åsidosättande av deras rätt till försvar.
- 171 Det ska i detta hänseende erinras om att artikel 19.3 i grundförordningen reglerar förhållandet mellan en berörd part som lämnar konfidentiella uppgifter utan att vilja tillåta att de lämnas ut i sammanfattad form och den institution med ansvar för antidumpningsundersökningen som kan besluta att uppgifter lämnas utan beaktande, om inte lämpliga källor på ett tillfredsställande sätt kan påvisa att uppgifterna är korrekta. Så snart institutionen med ansvar för undersökningen har beslutat att ifrågavarande uppgifter kan användas, vilket den får göra enligt grundförordningen, återstår just frågan huruvida denna användning kan påverka den rätt till försvar som de övriga berörda har som deltar i undersökningen.

- 172 Sålös generaladvokaten har noterat i punkt 293 i sitt förslag till avgörande är det visserligen så, att förstainstansrätten inte gav Niko Tubes och NTRP:s grund avseende åsidosättande av artikel 19.3 i grundförordningen en annan rättslig kvalificering, vilket skulle ha inneburit att grunden avsåg ett åsidosättande av deras rätt till försvar. Dessa bolag kan emellertid inte kritisera förstainstansrätten för att den inte gjorde det. Genom att i punkterna 133–135 i den överklagade domen kontrollera huruvida kommissionens användning av de konfidentiella uppgifter som räknades upp i punkt 133 i domen, utan att det fanns icke-konfidentiella versioner av dem, medfört att sökandenas rätt till försvar hade åsidosatts, har förstainstansrätten tolkat nämnda grund om ogiltigförklaring på ett sådant sätt att den fick ändamålsenlig verkan, vilket det ankom på förstainstansrätten att göra.
- 173 För det tredje har Niko Tube och NTRP hävdatt att förstainstansrätten inte i punkt 135 i den överklagade domen kunde sluta sig till att om icke-konfidentiella versioner av VMOG Förenade kungarikets svar på frågeformuläret, Productos Tubulares svar på frågeformuläret för det första urvalet och e-postmeddelandet av den 24 maj 2006 från Dalmine angående bolaget Tenaris West Africa hade lämnats ut till de båda förstnämnda bolagen, skulle detta inte ha haft någon som helst möjlighet att påverka det administrativa förfarandet så att utgången blev en annan.
- 174 Det ska erinras om att förstainstansrätten, efter att i punkt 133 i den överklagade domen ha identifierat ovannämnda handlingar, som inte hade blivit föremål för en icke-konfidentiell sammanfattning, i punkt 134 preciserade att enligt domstolens praxis kan ett åsidosättande av rätten att få tillgång till handlingarna i en undersökning endast medföra att den omtvistade förordningen ogiltigförklaras om utlämnandet av de ifrågavarande handlingarna skulle ha haft även den minsta möjlighet att påverka det administrativa förfarandet så, att utgången kunde ha blivit en annan för det fall det berörda företaget skulle ha kunnat återropa handlingen under nämnda förfarande. Detta konstaterande utgör inte felaktig rättstillämpning.
- 175 Genom att tillämpa denna bedömning i förevarande fall fann förstainstansrätten i punkt 135 i den överklagade domen att "[Niko Tube och NTRP] i förevarande fall har gjort gällande att de behöver dessa handlingar för att visa att VMOG Förenade kungarikets, [Productos Tubulares] och Tenaris West Africas uteblivna svar på frågeformuläret innebar att skadebedömningen snedvrids. Förstainstansrätten har dock ovan i punkterna 101, 107 och 108 konstaterat att rådet inte gjorde någon uppenbart oriktig bedömning när det ansåg att det förhållandet att Productos Tubulares, VMOG Förenade kungariket och Tenaris West Africa inte hade besvarat frågeformuläret eller att svaren inte beaktats inte inverkat på fastställandet av skadan. Om icke-konfidentiella versioner av VMOG Förenade kungarikets svar på frågeformuläret, Productos Tubulares svar på frågeformuläret för det första urvalet och e-postmeddelandet av den 24 maj 2006 hade lämnats till [Niko Tube och NTRP], skulle det följaktligen inte ha inneburit någon möjlighet att påverka det administrativa förfarandet så att utgången skulle ha kunnat bli en annan."
- 176 Niko Tube och NTRP har i sitt anslutningsöverklagande mot denna slutsats endast invänt, trots att det är utrett att de kunde få kännedom om de omtvistade handlingarna under förfarandet vid förstainstansrätten, att det är högst sannolikt att de, om de hade delgetts de relevanta uppgifterna i rätt tid, skulle ha kunnat framställa argument och förebringa bevis ägnade att ändra utgången i målet och att det endast var genom att förfoga över denna information som de skulle ha kunnat välja om de ville ge uttryck för sina synpunkter eller ej i detta sammanhang. Dessa påståenden kan inte anses tillfredsställande när det gäller att påvisa felaktig rättstillämpning vad gäller förstainstansrättens resonemang. De innehåller inte heller minsta indikation på att förstainstansrätten missförstått bevisningen på ett sådant sätt att, om Niko Tube och NTRP hade delgetts de omtvistade handlingarna under det administrativa förfarandet, detta skulle ha kunnat leda till att förfarandet fick en annan utgång.
- 177 För det fjärde kan det argument enligt vilket förstainstansrätten skulle ha åsidosatt Niko Tubes och NTRP:s rätt till försvar i punkterna 132 och 135 i den överklagade domen inte godkännas. I nämnda punkt 132 finns endast en uppräknings av dels de konfidentiella handlingar för vilka det hade

upprättats en konfidentiell version, dels de konfidentiella handlingar för vilka det inte hade upprättats en sådan version. Vidare har Niko Tube och NTRP i punkterna 194 och 209 i sitt anslutningsöverklagande medgett att de kunde yttra sig över de handlingar som nämns i punkt 135 i den överklagade domen under förfarandet vid förstainstansrätten.

- 178 Mot bakgrund av ovan angivna skäl kan anslutningsöverklagandet inte bifallas såvitt avser den andra grundens nionde del och således inte såvitt avser den andra grunden i dess helhet.

Den tredje grunden i anslutningsöverklagandet

Parternas argument

- 179 Vad beträffar den omständigheten att Niko Tubes och NTRP:s fjärde grund i första instans delvis underkändes, har de hävdatt att förstainstansrätten gjorde fel när den fann att Sepco hade fungerat som en agent som arbetar på provisionsbasis. Den omständigheten att bindningarna i form av ägande inte var desamma mellan, å ena sidan, Sepco och Niko Tube och, å andra sidan, mellan Sepco och NTRP innebär inte att Sepco i juridisk mening hade funktionen av en agent som arbetar på provisionsbasis i sitt förhållande till Niko Tube. Enligt Niko Tube och NTRP räcker det inte enbart att förhållandet mellan en exportör och exportörens närstående försäljningsbolag är det mellan en köpare och en säljare för att försäljningsbolagets vinstmarginal ska behandlas som en provision i den mening som avses i artikel 2.10 i i grundförordningen. Det relevanta kriteriet är huruvida det finns en likhet mellan försäljningsbolagets funktion och en kommissionärs funktion. Förstainstansrättens slutsatser gällande Niko Tube är i vart fall felaktiga eftersom de baseras på faktiska omständigheter och argument som har inkommit efter det att det administrativa förfarandet avslutats.
- 180 Rådet och kommissionen anser att överklagandet ska avvisas såvitt avser den tredje grunden. Niko Tube och NTRP har nämligen inte visat att de kontrollerar det påstådda försäljningsbolaget, vilket är en förutsättning för att en enda ekonomisk enhet ska vara vid handen. Förstainstansrätten gjorde således rätt när den underkände den fjärde grunden för talan.

Domstolens bedömning

- 181 Niko Tube och NTRP har huvudsakligen bestritt skälen i punkterna 187–189 i den överklagade domen, på grundval av vilka förstainstansrätten i punkt 190 i denna underkänner den del av Niko Tubes fjärde grund som avser en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.10 i i grundförordningen.
- 182 Det ska erinras om att förstainstansrätten i punkt 190 i den överklagade domen fann att talan kunde bifallas såvitt avsåg denna delgrund i fråga om rådets justering av det exportpris som Sepco tillämpade för transaktioner avseende rör tillverkade av NTRP. Denna del underkändes i övrigt, nämligen i fråga om justeringen av det exportpris som Sepco tillämpade för transaktioner avseende rör tillverkade av Niko Tube.
- 183 Det ska härvid noteras att Niko Tube och NTRP först och främst har misstolkat den överklagade domen när de påstått att det däri slogs fast att det endast kunde föreligga kontroll om Sepco och Niko Tube hade samma "slutliga ägare". Det kan nämligen slås fast att förstainstansrätten i punkterna 188 och 189 i den överklagade domen endast undersökte huruvida, såsom Niko Tube och NTRP har påstått, Sepco kontrollerades av Niko Tube eller om de båda stod under gemensam kontroll när bolagets ägarstruktur studerades. Förstainstansrätten ansåg inte att en kontroll endast kunde föreligga om de båda bolagen hade samma "slutliga ägare", varför detta argument inte kan godtas.
- 184 Likaledes har Niko Tube och NTRP tolkat punkt 187 i den överklagade domen felaktigt genom att påstå att förstainstansrätten har konstaterat att enbart det faktum att förhållandet mellan en exportör

och exportörens närstående bolag motsvarar det mellan en köpare och en säljare skulle vara tillräckligt för att försäljningsbolagets vinstmarginal skulle behandlas som en provision. I avsnittet i nämnda punkt i den överklagade domen preciseras att ett sådant förhållande saknar relevans när det gäller att visa att Sepco utövade liknande funktioner som en agent som arbetar på provisionsbasis. I övrigt syftar nämnda avsnitt inte på de transaktioner som Sepco utfört åt Niko Tube utan på dem som detta bolag utfört åt NTRP.

- 185 De skäl som låg bakom underkännandet av Niko Tubes och NTRP:s resonemang bygger i realiteten inte på att förhållandet mellan producenten och det närstående bolaget motsvarar ett förhållande mellan en köpare och en säljare, utan på avsaknaden av indicier som styrker Niko Tubes kontroll över Sepco eller att dessa båda bolag stod under gemensam kontroll. Niko Tube och NTRP har härvidlag på intet sätt preciserat vilka omständigheter i handlingarna i målet som förstainstansrätten skulle ha missförstått eller ha underlåtit att beakta och som skulle ha kunnat vederlägga dess bedömning i punkterna 188 och 189 i den överklagade domen. Enligt förstainstansrättens bedömning kunde inte den omständigheten att Niko Tube och NTRP hade tre gemensamma delägare, däribland NTRP:s moderbolag, visa att Sepco stod under Niko Tubes kontroll eller att dessa båda bolag stod under gemensam kontroll, utan endast att det förelåg en indirekt koppling mellan de två sistnämnda bolagen.
- 186 Enbart den omständigheten att förstainstansrätten hade underlåtit att bemöta argumentet att företrädare för Sepco var närvarande vid kontrollbesöken i Niko Tubes lokaler under undersökningsförfarandet, ett förhållande som i sig inte styrker någonting, leder inte till att denna bedömning ifrågasätts.
- 187 Slutligen har Niko Tube och NTRP inte angett med stöd av vilka nya omständigheter förstainstansrätten delvis underkände den grund som de anfört i första instans.
- 188 Mot bakgrund av det ovan anförda ogillas anslutningsöverklagandet såvitt avser den tredje grunden om felaktig tillämpning av artikel 2.10 i i grundförordningen vad gäller Sepcos transaktioner med rör tillverkade av Niko Tube.

Rättegångskostnader

- 189 I artikel 122 första stycket i domstolens rättegångsregler föreskrivs att domstolen ska besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet ogillas eller bifalls och när domstolen själv slutligt avgör tvisten. Enligt artikel 69.2 i dessa regler, vilken enligt artikel 118 i dessa ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 69.3 första stycket i samma regler kan emellertid domstolen, om särskilda omständigheter motiverar det, besluta att vardera parten ska bära sin kostnad. Eftersom samtliga parter har tappat målet på vissa punkter ska de bära sina rättegångskostnader i denna instans.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

- 1) Huvudöverklagandet av Europeiska unionens råd ogillas.**
- 2) Huvudöverklagandet av Europeiska gemenskapernas kommission ogillas.**
- 3) Anslutningsöverklagandet av Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) och Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT) ogillas.**
- 4) Parterna ska bära sina rättegångskostnader.**

Underskrifter